

KOMMUNISTISK POLITIK

Irak: 2 års ulovlig krig og besættelse

EN VERDEN SIKER STOP!

Nr. 6

9. årg.

2005

**18. marts -
31. marts**

Støttepris 12 kr.

TEMA: IRAK - TO ÅR FOR LÆNGE!

- Militærunion s. 2 ● Kollaboratør Danmark s. 3 ● A.P.Møller scorer kassen s. 4 ●
"Kampen om kvindedagen s. 6 ● Tvangsaktivering blomstrer s. 8 ●
Unionsslaget ikke afsluttet s. 9 ● Retssikkerhed s. 10 ●
Irak: Status to år efter s. 12 ● Nr. 1? Amerika i tal s. 14 ●
60-året for befrielsen: 'Kold krig' mod 4. maj s. 16 ● Solidaritet med Sandra s. 18 ●
Andersen - nok engang! s. 19 ● Debat s. 22 ● Klassekamp og LO s. 24

Militærunion

KOMMUNISTISK POLITIK

Den europæiske union er på vej mod at blive en militærunion. "Fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integrerende del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den sikrer Unionen en operationel kapacitet, der gør brug af civile og militære midler", hedder det i unionstraktaten, som danskerne skal stemme om til september.

Unionen som sådan og hvert enkelt medlemsland skal til stadighed militariseres:

"Medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet."

Man er på vej mod den fuldt udbyggede militære supermagt EU:

"Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik omfatter gradvis udformning af en fælles EU-forsvarspolitik. Denne vil føre til et fælles forsvar".

Forfatningsteksten – der vil stå over den danske grundlov – er lysende klar. Der er intet at tage fejl af.

De europæiske rustningsmonopoler – fra de overlevende tyske fra den sidste verdenskrig til de franske, italienske, britiske og de ekspanderende danske – står foran kronede dage i unionen.

Gildet vil blive betalt af de arbejdende, af folkene i og uden for unionen.

Skal Danmark være med som en integreret del af den nyliberale og oprustedede Union, som en militariseret delstat i en militariseret imperialistisk supermagt, der vil optræde med bomber og raketter og diplomatiske midler på den globale arena?

Det er et hovedspørgsmål, der skal tages stilling til i september.

Afstemningen er langt fra afgjort. Tilhængerne har allerede mobiliseret deres styrker – unionsmodstanden er først ved at gå i gang – under ulige vanskeligere betingelser, med begrænset medieadgang og begrænsede økonomiske midler. Fogh-regeringen har nægtet at sende det, afstemningen handler om – forfatningstraktaten – ud til vælgerne, så de selv kan se, hvad der står.

Det er forståeligt fra et unionstilhængersynspunkt: forfatningen formulerer nemlig 'visionen' om den europæiske supermagt, i demagogisk og juridisk fordrejet sprog, selvføl-

gelig – men klart nok alligevel.

Militærunionen er en af de ting, unionstilhængerne bestemt ikke ønsker, at der bliver talt højt om.

Unionsmodstanderne skal selvfølgelig råbe det ud over tagene: *Vi er på vej mod oprustning og mere krig. Monopolernes 'Forenede Europa' vil fortsætte det gamle imperialistiske Europas globale militærtraditioner som en moderniseret kolonimagt i det 21. århundrede.*

Unionstilhængerne vil svare, at Den Europæiske Union vil være noget andet, noget nyt i verdenspolitikken: en 'moralsk' supermagt – en stormagt, som vil spille en progressiv rolle i verdenspolitikken. Ikke mindst Lykkesofts socialdemokrater og Holger K. Niensens SF har fremført dette. De henviser til, at EU vil eller kan spille en positiv rolle som modmagt til den

arrogante imperialistiske supermagt USA og dens planer for verdensherredømme. De henviser til Fogh-regeringens skammelige lakajrolle for George W. Bush og hans globale krigspolitik, der har gjort Danmark til medskyldig i Irak-krigens ulovligheder og krigsforbrydelser. Eller rettere sagt: Det er hvad de antyder, for som opportunistiske kompromismagere siger de ikke tingene rent ud.

Det holder ikke. EU var delt i forhold til Irak-krigen. Det er nu samlet om at støtte besættelsen og fupdemokratiet og den såkaldte 'genopbygning' – for at sikre sig lunser af kagen og indflydelsen, i Irak som i resten af Mellemøsten, hvor modsætningerne mellem supermagt USA og den kommende supermagt EU træder stadig tydeligere frem. Unionsforfatningen opbygger EU som imperialistisk supermagtsrival til USA.

'Valget' mellem at være i coalition med supermagten USA eller en integreret del af den militariserede europæiske superunion er et valg mellem to på længere sigt dødbringende sygdomme.

Der er en tredje mulighed: Det er hverken alliancen med USA eller delstaten i Den europæiske Union. Det er *modstand mod militarisme og krig*. Det er en *selvstændig kurs for Danmark* – imod imperialisme og krig, for fred og sikkerhed.

Det er derfor også et klart Nej til militærunionen.

Redaktionen 15. marts 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 25. marts 2005

Kollaboratør Danmark

I Danmark som i talrige andre lande verden over vil toårsdagen for det krigsriske og røveriske overfald på Irak blive markeret med omfattende demonstrationer den 19. og 20. marts.

Modstanden mod den folkeretsstridige krig og besættelse er ikke blevet mindre i løbet af de to år, hverken i Danmark eller i verden som helhed.

Demonstrationerne er blevet mindre omfattende end op til krigsudbruddet, da millioner den 15. februar og den 15. marts 2003 var på gaderne for at forhindre krigen. Men modstanden er ikke blevet mindre. Den har væltet regeringer og tvunget andre til at ændre politik og trække deres tropper hjem fra Irak. Senest har USAs nære allierede Berlusconi meddelt, at de italienske tropper trækkes ud.

Opinionsmålinger viser, at der er flertal i samtlige de krigsførende lande i Irak – USA, UK og Danmark indbefattet – for at stoppe krigen og trække tropperne hjem.

I sin brutalitet og ødelæggelse har Irak-krigen overgået de værste skrækkforestillinger Status to år efter er ét langt fældende anklageskrift for krigsforbrydelser, der i deres brutalitet kun overgås af nazisternes under 2. verdenskrig og må sammenlignes med de amerikanske forbrydelser under Korea- og Vietnamkrigene.

Langt over 100.000 civile irakere er blevet dræbt. Landets infrastruktur er bombet sønder og sammen. Hele byer er udsløttet, sådan som Falluja, der er på størrelse med Århus, blev det i en af krigshistoriens største massakrer.

Rækken af krigsforbrydelser er endeløs. Selve den uprovokerede aggressionskrig, i strid med FN's charter og international lov, udgør den ultimative forbrydelse mod menneskeheden.

Det er blevet fulgt op af den ene mere barbariske forbrydelse efter den anden: Systematisk tortur mod fanger i Abu Ghraib-fængslet og andre fængsler, begået af amerikanske, britiske (og også danske) soldater. Summariske likvideringer af fanger. Henrettelser af civile. Brug af napalm, klyngebomber og andre forbudte

masseødelæggelsesvåben. Hemmelige dødspatuller og omfattende 'schalburgtage'-virksomhed, begået af krigskoalitionens opkøbte irakiske bander.

Anders Fogh Rasmussen og hans krigsforbryderregering bærer et tonsungt ansvar for den irakiske katastrofe.

Under besættelsen var Danmark med kollaboratørregeringens tilslutning til Antikominternpagten aktiv deltager i Nazitysklands overfald på Sovjetunionen. I dag kritiserer statsministeren kollaboratørpolitikken og forsøger at fremstille sig som arvtager til modstandsbevægelsens politik.

KOMMENTAR

Fogh er det stik modsatte: Han er nutidens danske kollaboratør nr. 1, en vigtig allieret for et USA, der vil oprette sit verdensherredømme og sin kontrol med verdens energiressourcer med alle midler. Med krig og bomber, med undergravende virksomhed, med demagogi, løgn og folkebedrag, som ikke giver Goebbels noget efter.

Fogh Rasmussen er i to henseender værre end kollaboratørregeringen under besættelsen: Danmark er ikke besat af USA. Den danske deltagelse i Irak-krigen er deltagelse uden formildende omstændigheder i en aggressionskrig. Og kollaboratørregeringen i 1940'erne kunne påstå, at den havde et stort flertal af vælgerne bag sig som 'national samlingsregering'. Fogh sendte derimod Danmark i krig med det snævrere mulige parlamentariske mandat og på trods af udtrykt modstand fra et befolkningsflertal.

Op til toårsdagen for besættelsen har medierne larmet op om Internationale Socialister, der – som hele den antiimperialistiske del af krigsmodstanden – åbent erklærer støtte til den irakiske modstandsbevægelse og dens væbnede kamp mod krigskoalitionen/besættelsesmagten og dens irakiske lakajer.

Danmark er angriber og besættelsesmagt! Derfor er danske soldater også et legitimt mål for den irakiske modstand 'på lige fod mod de tyske soldater under Danmarks besættelse', som IS'eren Jørn Andersen er citeret for at sige.

Dette har fået den nuværende danske krigsminister og krigsforbryder Søren Gade til at se rødt:

- Som forsvarsminister er jeg både forarget og rystet over, at nogle betragter det store arbejde, som vores soldater gør i Irak, som noget, der skulle gøre dem til mål for terrorister i Irak.

Men det er ikke krigsmodstanderne, der gør danske soldater til mål. Det er Fogh og Co., der har sendt dem ud i en ulovlig krig.

Forestillede Fogh-regeringen sig måske, at irakerne ikke ville forsvare sig mod angrebet og bare lade sig besætte? Den havde i al fald mange vrangforestillinger, som den påførte den danske befolkning. Fogh 'vidste' jo, at Irak besad masseødelæggelsesvåben.

Hele Irak-krigen og den danske deltagelse er baseret på vrangforestillinger og løgne. Den fortsætter på nye løgne.

Danmark er deltager i en ulovlig angrebskrig. Danske soldater – og tilmed mål i Danmark – er 'legitime' mål for angreb i forhold til international ret, så længe det er tilfældet.

Det er den barske sandhed, som Fogh og hans flok af krigsforbrydere søger at dække over med nye løgne. Og det er krigsmodstanden i Danmark, som deles af et flertal af befolkningen, som fortsætter linjen fra modstandskampen mod den nazityske besættelsesmagt for 60 år siden.

Danmark 2 år i krig:

A.P. Møller Mærsk scorer kassen

Det går ufatteligt godt for A.P. Møller. Den danske gigant scorer kassen på Irak-krigen og skovler statsstøttemidler ind fra højre og venstre.

Det går også rigtig godt med at hive penge ud af Den Danske Bank.. Men irakerne vil have Mærsk ud

bejde fra den danske rederigigant har de amerikanske politikere netop vedtaget nye lempelige skatteregler, der giver det danske rederi markante skattefordele."

"Maersk Line har netop sikret sig en lukrativ kontrakt med det amerikanske militær om driften af omkring 20 Mærsk-skibe, der skal indgå som en del af et vigtigt amerikansk militærprogram. Kontrakten har en samlet værdi på mellem tre og fire mia. kr. over de næste 10 år. Maersk Line er den største private arbejdsgiver for amerikanske søfolk. Hver eneste dag arbejder flere end 1.000 amerikanere på virksomhedens skibe. Maersk Line driver en flåde på 54 skibe under amerikansk flag, og selskabet er en af det amerikanske forsvars vigtigste samarbejdspartnere. Blandt de 54 skibe er en gruppe af overvågningsfartøjer, der har opnået sikkerhedsgodkendelse på

højeste niveau, og militærskibe, som sættes ind som støtteskibe ved militære operationer."

Godt nyt fra Danmark:

"A.P. Møller-Mærsk A/S, der havde et overskud på 13 milliarder efter skat i 2003, har fra IFU- og IØ-fonden fået investeringer og lån på over en halv milliard til erhvervsprojekter."

En anden avis:

"I 2003 var A.P. Møller-koncernens overskud på 17 mia. kr. Efter skat."

"A.P. Møller har udsigt til at modtage lidt over en milliard kroner den 16. marts, når Danske Bank udbetaler udbytte. Den hovedrige A.P. Møller og Hustru Chastine Mc-Kinney Møllers Fond til almene Formaal ejer nemlig 20,1 procent af aktierne i Danske Bank, og ledelsen i banken foreslår, at der udbetales i alt 5,3 mia. kr. i udbytte for året 2004. Når A.P. Møller-fonden har fået sin del, må de øvrige 285.000 aktio-

Det vælter ind med gode nyheder til skibsrederdynastiet. Her er nogle få avisklip fra de seneste måneder.

Godt nyt fra USA:

"A.P. Møller Mærsk får 3 mia. kr. i statsstøtte til Maersk Line fra den amerikanske regering over de næste 10 år."

"A.P. Møller-koncernen har vundet en langvarig kamp om lavere skatter i USA. Efter flere års intensivt lobbyar-

Nr. 1 på Dansktoppen

I 1980 var ØK dansk erhvervslivs absolutte flag-skib. Kompagniet beskæftigede dengang 29.000 mennesker på fem kontinenter og omsatte for 19 mia. kr., mere end tre gange så meget som en anden af datidens giganter, F.L. Smidth & Co. I toppen af dansk erhvervsliv havde ØK og F.L. Smidth & Co. følgeskab af navne som FDB, Ess-Food, Dansk Landbrugs Grovvarereselskab (DLG), J. Lauritzen- koncernen, Dansk Esso, De Danske Sukkerfabrikker, Handelsbanken og Dansk Shell. De 10 virksomheder beskæftigede i alt ca. 82.800 medarbejdere og omsatte for godt 76 mia. kr. Det svarede til en femtedel af Danmarks daværende bruttonationalprodukt.

25 år senere har Danmark fået et nyt flagskib, A.P. Møller-Mærsk med godt 60.000 medarbejdere og en omsætning på over 150 mia. kr. I 2003 var beskæftiget 58.905 personer i A.P. Møller-Mærsk-koncernen. Dertil kommer de indirekte virkninger af dets aktiviteter. Det giver ifølge Danmarks Statistiks

beregninger for Politiken beskæftigelse til 29.778 personer.

At A.P. Møller-Mærsk er Danmarks største virksomhed betød altså, at 88.683 personer, direkte og indirekte, var beskæftiget i 2003. Det svarer til 3,3 procent af den samlede beskæftigelse i Danmark.

Virksomheden stod til gengæld også for en samlet produktion på 171 milliarder kroner, når man regner de indirekte effekter med. Det svarer til 7,2 procent af den samlede danske produktion.

Ud over A.P. Møller-Mærsk rummede top 10 over de største danske virksomheder i 2002 foretagender som Danske Bank, TDC, Danish Crown, Dansk Supermarked, Arla Foods, ISS, Carlsberg, Group4Falck og Coop Danmark. De 10 største havde knap 678.000 medarbejdere kloden rundt – halvdelen heraf var beskæftiget i ISS og Group4Falck – og omsatte tilsammen

for 542 mia. kr., godt 40 procent af Danmarks bruttonationalprodukt.

Fra 1980 til 2002 blev antallet af medarbejdere i Danmarks 10 største virksomheder mere end ottedoblet, mens giganternes relative betydning for dansk økonomi blev fordoblet.

De største danske virksomheder har således spillet en stadig vigtigere rolle i den samlede samfundsøkonomi op gennem det seneste kvarte århundrede.

Danmark har en lang tradition for at mønstre én meget stor virksomhed. I begyndelsen af 1970'erne tegnede ØK sig for mere end en tredjedel af den samlede omsætning i landets 10 største virksomheder. 30 år senere svarede A.P. Møller-Mærsk's omsætning ligeledes til ca. 30 procent af top 10-gruppens samlede omsætning.

Kilde: Politiken og Martin J. Iversen, Adjunkt på Center for Virksomhedshistorie, Handelshøjskolen i København Erhvervshistorie, Tema Jyllands-Posten.

Mærsk på toppen

nærer dele den resterende del af kagen, der bliver på 4,2 milliarder kroner. A.P. Møller-fonden ejer også over 40 procent af aktierne i Danmarks største virksomhedsgruppe A.P. Møller-Mærsk, som også ventes at være rundhåndet med udbyttet.

A.P. Møller og Danske Bank har igennem den danske erhvervshistorie altid været tæt knyttet til hinanden. Lige siden Landmandsbankens krak i 1922 har rederiet på Esplanaden stået banken bi. Den Danske Landmandsbank var navnet på Danske Bank i begyndelsen af det forrige århundrede.”

Godt land at være rig i

Vi skal ikke her komme ind på de gode nyheder fra Kina, Indien og de talløse andre lande, hvor det driftige multinationale selskaber ekspanderer og åbner nye terminaler og havne. Mærsk for et udenlandsk firmas exceptionelle forhold til den amerikanske stat og det amerikanske militær har bragt det i en situation, hvor det opererer som en global gigant – verdens største skibsoperatør og førende containertransportvirksomhed, der også opererer med olie, militærteknologi, bankvirksomhed og meget andet.

Strømmen af gode nyheder vil ingen ende tage: 2005 bliver et rekordår for Mærsk omsætning – som for de danske rederier i øvrigt. Der er boom: masser af nybygninger er undervejs. Mærsk har også bestilt fire nye boreplatforme hos Singapore-firmaet Keppel Corp., som er verdens største specialist i borerigge og nu har fået den største ordre nogensinde.

Hvert år offentliggør det amerikanske tidsskrift Forbes en liste over verdens rigeste dollarmilliardærer. Mærsk McKinney Møller kan glæde sig igen: Han er nr. 90 på listen og ifølge tidsskriftet god for en personlig formue på 5,3 mia. dollars – ca. 30 mia. kr. – en vækst på ca. 1,5 mia. kr. siden sidste år.

Der er i øvrigt to andre danskere på listen: Danfoss-direktøren Jørgen Mads Clausen og Kjeld Kirk Kristiansen, milliardær i legoklodser. Med formuer på 3,5 og 2,5 mia. dollar er Clausen og Kristensen hhv. nummer 156 og 243 på listen over verdens rigeste personer.

Danmark ikke noget dårligt land at være rig i, på grund af lempelige arve-regler og fraværet af en formueskat.

Denne blev afskaffet ved finanslovsforliget i 1996 under den socialdemokratiske ledede Nyrup-regering. USA er også et godt land for milliardærer. Mærsk forstår at udnytte alle muligheder, skattefordele, tilskudsordninger og 'lempelige vilkår' til fulde.

Forgylt af krig og krigsforbrydelser

Irak-krigen har været den helt store profitleverandør for Mærsk. Både i USA og Danmark støtter virksomheden de siddende krigsførende regeringspartier med klækkelige beløb til deres valgfonde. I forbindelse med Irak-krigen er Mærsk opgaver for amerikansk militær vokset eksplosivt. Fra 2003 til 2004 næsten tredobledes Mærsk omsætning i forhold til det amerikanske 'forsvarsministerium' – fra 238,9 millioner dollar i 2003 til 638,7 millioner dollar i 2004.

Ifølge World Policy Institute er Maersk Line Limited det logistikskab, som har øget samarbejdet med Pentagon mest.

- Vi har et godt samarbejde med det amerikanske forsvarsministerium. Vi

hjælper med at sejle gods til og fra Irak, og det er klart, at transporten er øget kraftigt på grund af situationen i landet«, siger administrerende direktør John Reinhart fra Maersk Line Limited til Politiken.

Maersk Line Limiteds skibe har udover at transportere fødevarer og andet almindeligt gods, især til brug for de amerikanske besættelsesstyrker i Irak, også været brugt til omfattende transporter af bl.a. ammunition og kampvogne.

Irakerne derimod er ikke så glade for A.P. Møller Mærsk. Voldsomme demonstrationer ved den A.P. Møller-drevne havn ved Khor Al-Zubayr i det sydøstlige Irak i begyndelsen af marts har tvunget de danske ansatte til at forlade landet. Maersk har kontrakt på at drive havnen indtil 31. marts. Den danske rederikoncern har drevet havnen siden juli 2003. Nu håber Mærsk at vende tilbage, når 'sikkerheden bliver bedre'.

Havnens årlige kapacitet er på 400.000 containere. Døgnet rundt patruljerede vagter med Kalashnikov-maskinpistoler og håndvåben. A.P. Møller- har hyret det danske firma Mid-East Security, som er grundlagt af den 38-årige danske politimand Jacob Bentsen, til dette arbejde. Han har sammen med 138 irakiske vagter varetaget sikkerheden. Efter den voldsomme demonstration har også vagtfirmaet forladt Irak.

Havndrift er fortsat en usikker forretning for Mærsk – i Irak.

Suverænt største forurener

A.P. Møller-Mærsk står for 35 procent af dansk erhvervslivs energiforbrug. Bogen ”Mærsk – Manden og magten” dokumenterer med tal fra Danmarks Statistik, at A.P. Møller-koncernens selskaber bidrager med mere end en fjerdedel af de danske virksomheders samlede udledning af kuldioxid, en drivhusgas, der bidrager til den globale opvarmning. Samtidig tegner A.P. Møller-selskaberne sig for 80 pct. af alle danske virksomheders forurening med svovldioxid og to tredjedele af alle virksomheders udslip af kvælstofoxid.

Det skyldes især virksomhedens mange hundrede skibe, men også olie-boreplatformene i Nordsøen og de 38 fly hos Maersk Air bidrager til forureningen af luftrummet.

”A.P. Møller-Mærsk bidrager væsentligt til dansk økonomi, mens beskæftigelseseffekten er beskeden og miljøbelastningen ekstrem. Vel at mærke en forurening, som kun i få tilfælde er belagt med de miljøafgifter, som andre brancher skal betale. For både skibsfart, olieproduktion og flytrafik er i vid udstrækning fritaget for miljøafgifter,” hedder det i bogen, der fastslår, at det vil »koste milliarder, hvis A.P. Møller-Mærsk skal betale den samme pris for sin miljøbelastning som andre danske virksomheder«.

Der er relativt få ansatte involveret i produktionen hos A.P. Møller-Mærsk. Selskabet er, hvad økonomer kalder en kapitalintensiv virksomhed

8. marts – stadig en kampdag

Kvindernes internationale kampdag markeret verden over

En gruppe tyrkiske kvinder, som 6. marts demonstrerede i Istanbul i anledning af kvindernes internationale kampdag, blev angrebet massivt og uprovokeret af tyrkisk politi. Uden advarsel gik politiet til angreb på en demonstration i Sarachane Park i Istanbul med tåregas, stave og spark. Mange blev arresteret, mange blev såret.

Senere samme dag organiseredes en demonstration foran Istanbuls universitet. Ved afslutningen af mødet angreb politiet igen folk, da de forlod manifestationen. Der blev igen brugt kemisk gas og køller.

Billeder fra det ene af politiangrebene er gået verden over i nyhedsmedierne.

Journalisten og menneskerettighedsaktivisten Sandra Bakutz sidder samtidig fortsat fængslet i Tyrkiet – konkret anklaget for at have deltaget i en protest mod terrorlove i Bruxelles!

På 8. marts-dagen i København blev der bl.a. protesteret mod angrebene på de tyrkiske kvinder og den uberettigede fængsling af Sandra Bakutz.

Kvindefjendsk = arbejderfjendsk

- Sådanne episoder viser, at 8. marts fortsat i bogstaveligste forstand er en kampdag, siger Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

- *Kvindernes rettigheder er under pres over hele verden fra den nyliberale offensiv og fundamentalisme og reaktion af enhver art. Arbejder*

Dorte Grenaa

kvinderne rammes hårdt. Deres vilkår forværres på verdensplan. Episoden i Istanbul afslører ikke bare, at den tyrkiske stat fortsat er mere end halvt fascistisk – den er som alle reaktionære regimer ekstremt kvinde- og arbejderfjendsk.

Dorte Grenaa tilføjer:

- *I Danmark lader regeringen og medierne, som om ligestillingen er gennemført. Det er meget langt fra. Der er lige så store lønforskelle i dag mellem mænd og kvinder, som der var omkring 1970. Det hedder stadig uligeløn og ikke ligeløn.*

- *Bush-regeringen i USA er ekstremt kvindefjendsk. Dens fundamentalisme smitter af overalt i de imperialistiske lande. Når socialminister Eva Kjer*

Hansen fra regeringspartiet Venstre, som altid har stillet sig i vejen for kvindernes ligestilling på arbejdsmarkedet og alle andre steder; nu maner til kamp for indvandrerkvindernes rettigheder, er det i bedste fald rent hykleri. Det er i realiteten et forsøg på at forny den reaktionære fremmedhætz ved at så splid.

- *Hvis regeringen ville gøre noget for indvandrerkvinderne og for kvinderne i det hele taget, ville den tage skridt til at sikre ligeløn og til at sikre arbejdspladser og adgang til arbejdsmarkedet. Det gør den ikke.*

Markeringer verden over

I Danmark markeres 8. marts for tiden ikke som en fælles kampdag og som en anledning til bredt at rejse de arbejden- de kvinders centrale politiske krav. Denne tradition fastholdes imidlertid i mange lande. Det er ikke kun i Tyrkiet, det er tilfældet.

I Palermo og Taranto i Italien nedlagde kvinder i forskellige rengørings- selskaber arbejdet og gik i strejke, fordi de nægtes minimumslønninger, normale overenskomster og elementære rettigheder og spises af med 350/450 euro om måneden.

Berlusconi-regeringen giver ikke engang formelt kvinderne ret til lige- løn. Den har gennemført den berygtede 'Biagi-lov', som tvinger kvinderne til at arbejde for halvdelen af mænds løn- ninger for samme arbejde.

De strejkende italienske kvinder markerede deres protest sammen med hundredtusinder af andre kvinder i Ita- lien og verden over, som lægger vægt på alle aspekter i de tre ord: Kvindernes internationale kampdag.

8. marts i Oktober

I København blev kvindernes interna- tionale kampdag bl.a. markeret med en demonstration og et velbesøgt aftenar- rangement i Oktobers Bogcafé og Gal- leri på Bryggen.

Ud fra vinklen 'kvinder, mode og tiden' udviklede der sig en større dis- kussion om det øgede pres fra moden og medierne over for ikke mindst de unge kvinder på baggrund af oplæg fra Dorte Grenaa og Vivian Rasmussen.

De unge sangere Eva og Marie sang a capella mod undertrykkelse, så ikke et øje var tørt!

8. marts i reaktionens vold

8. marts blev etableret som kvindernes internationale kampdag på en socialistisk kongres i København i 1910, hvor bl.a. den tyske revolutionære marxist Clara Zetkin deltog. Zetkin ydede et stort bidrag til analysen af og kampen mod undertrykkelsen af arbejderkvinderne.

Markeringen af kvindernes krav for ligestilling og frigørelse med demonstrationer, protester og møder har siden været en fast etableret tradition i stadig flere lande verden over.

I 1975 gjorde FN 8. marts til 'International kvindedag'.

At 8. marts-dagen har fået denne 'officielle' status, har også betydet, at de herskende kræfter, som står i vejen for kvindernes frigørelse i dag, forsøger at omklamre den og fremstille sig selv som de virkelige garanter for fremskridt for kvinderne verden over.

Ikke bare organiserer FN en lang række aktiviteter og initiativer omkring 8. marts hvert år. De mest reaktionære regimer lancerer reaktionære initiativer forklædt som fremskridt for kvinderne.

I USA var den amerikanske præsidentfrue Laura Bush hovedtaler ved en kvindekongress med repræsentanter fra 15 muslimske lande. Hun benyttede lejligheden til at opfordre kvinderne i Mellemøsten til at støtte den amerikanske imperialismes 'reformer' i regionen. Blandt hendes guldkorn var:

"I dag hører vi den velkendte appel om frihed, lighed og tolerance i hele verden. Præsident Bush har gjort fremme af kvindernes menneskerettigheder til en global politisk prioritering. Vi forer os med folk verden over for at protestere mod den husarrest, som Aung San Suu Kyi, som er leder i kampen for frihed i Burma, lider under. I Kina og Cuba kan kvinder stadig ikke frit udtrykke deres politiske eller religiøse overbevisning."

"Valgene i Afghanistan og Irak og i de palæstinensiske territorier vil have langtrækkende konsekvenser... Pludselig rejser kvinder og mænd i andre dele af Mellemøsten spørgsmål, de ikke vovede før. Hvornår kan vi vælge vores ledere? Hvornår bliver vi frie? I de sidste uger har folk i Beirut gader hævet

stemmerne og krævet demokrati og stop for besættelse. Folk i Mellemøsten og kommentatorer rundt om i verden er begyndt at overveje, om ikke de nylige valg kan betyde et vendepunkt af samme betydning som Berlinmurens fald.

Vores arbejde for at opmuntre demokrati er en del af en større bestræbelse for at støtte kvinder over hele Mellemøsten og Nordafrika ...

Alle mennesker, som elsker frihed, håber på, at vi er vidner til begyndelsen på en ny æra af udvidet frihed og voksende muligheder for kvinderne verden over."

Det er 8. marts i reaktionens vold.

I en 8. marts-udtalelse konstaterer Human Rights Network, en koalition af 160 amerikansk-baserede menneskerettighedsorganisationer, følgende:

"Den amerikanske regerings holdning til kvindernes rettigheder er ikke mindre problematisk i USA end globalt. USA er nr. 60 af 139 lande – langt efter Rwanda, Cuba, Vietnam, Tunesien, Pakistan, Sydafrika og Usbekistan – hvad angår kvinders deltagelse i regeringen.

Mens USA bruger større sundhedsudgifter pr. person end noget andet industrialiseret land, er vort land i gennemsnit – målt på indikatorer som levetid, børnedødelighed og omsorgskvalitet – ringere end noget andet industrialiseret land.

Racemæssige og etniske minoriteter lider under en større sygdomsbyrde, flere skader, mere invaliditet og højere dødelighed end hvide amerikanere, og på nogle områder vokser kløften. Afro-amerikanske og latinske kvinder er hhv. 4 gange og 1,7 gange mere udsatte for at dø under svangerskab eller fødsel end hvide amerikanere, og amerikanske indianere og indfødte i Alaska har en børnedødelighedsrate, som er næsten det dobbelte af raten blandt hvide."

Det er ikke noget tilfælde, at den danske regering, som er et permanent amerikansk ekko, har lanceret en særlig udgave af Laura Bushs reaktionære og pseudodemokratiske reformkampagne for Mellemøsten og forsvar for den amerikanske besættelse af Irak og hele regio-

Clara Zetkin -
Kommunistisk
pioner

nen, hvor hun vil bruge den falske støtte til kvindernes rettigheder som murbrækker for amerikanske interesser.

Den danske ligestillingsminister Eva Kjer Hansen (V) benyttede kvindernes internationale kampdag til at lancere en kampagne rettet til indvandrerkvindene, om 'ligestilling mellem kønnene', og til at gøre op med 'muslimske mænds undertrykkelse'.

Budskabet er nøjagtig det samme og nøjagtig lige så reaktionært som den amerikanske præsidentfrues. Det er et forsøg på at så splittelse og bane vej for en borgerlig politik til skade for kvinder og mænd, for arbejderne af begge køn, for det store flertal.

Fru Kjer Hansen undlod at nævne elementære kendsgerninger som den, at uligelønnen mellem mænd og kvinder på arbejdsmarkedet i dag er lige så stor som i 70'erne, eller at både mænd og kvinder har fået en længere gennemsnitlig arbejdsdag i form af erhvervsarbejde og arbejde i hjemmet end for 35 år siden, eller at den ideologiske undertrykkelse fra reklamer, modeindustri osv. er endnu tungere, end da kvindebevægelsen sidst for alvor rørte på sig.

Den internationale kvindedag er fortsat en kampdag, selvom burgøjsmadraderne prøver at udnytte den til beskidte og reaktionære formål. Og når kvinder i Mellemøsten – som i Tyrkiet – går på gaderne for at rejse deres krav, bliver de mødt af brutal politiundertrykkelse.

Næste 8. marts må kvindernes kampdag også vende sig imod de kvinder fra den herskende klasse – Laura Bush'erne og Kjer Hansen'erne – som slår plat på den!

Tvangsaktivering blomstrer

Den officielle begrundelse for aktivering af kontanthjælpsmodtagere er at hjælpe dem med en tilvænning til arbejdsmarkedet. Realiteterne er grov udnyttelse og skræmmende forhold uden rettigheder, der har til formål at skræmme dem væk fra kommunernes pengekasser.

Tvangsaktivering skyder knopper, som var det i ansigtet på en fjortenårig dreng.

Bedst som arbejdsmarkedsrådet i Vejle efter råd fra kammeradvokaten har erkendt, at Egtved og Fredericia kommune på linje med fem andre landet over forbrød sig mod dansk lovgivning, da kontanthjælpsmodtagere i aktiveringsfabrikker blev sat til at samle stempekander for Bodum som betingelse for kontanthjælpen, så er det en kendsgerning, at tvangsaktivering flourer som aldrig før.

Landsforeningen af Arbejdsløse (LA) har i deres seneste udgivelse igen dokumenteret, at aktiveringen ikke bare breder sig, men også at forholdene for de aktiverede er ydmygende, underbetalte og totalt urimelige, når det gælder arbejdsforhold.

Det er ikke kun behandlingen af de aktiverede, der er under al kritik. Det gælder i sandhed også behandlingen af de sager, som bliver rejst over for kommuner, arbejdsmarkedsråd og andre myndigheder.

Nykøbing Falster

Således oplevede en kontanthjælpsmodtager i Nykøbing F. at blive tvangsaktiveret i en svømmehal, hvor hun måtte stille til vagter om aftenen og i weekenden uden at få en øre mere for det. Hun protesterede sidste sommer til arbejdsdirektoratet med blandt andet det formål at få belyst en kontanthjælpsmodtagers rettigheder. Sagen blev videregivet til arbejdsmarkedssty-

relsen, som 4½ måned senere svarede hende ... med ingenting. LA forsøger nu via det sociale nævn at få rettet op på misforholdet.

Sæby

Aktiverede i Sæby kommune klagede allerede i november 2004 over ekstremt dårlige og farlige arbejdsforhold: Manglende udsugning ved arbejde med kemikalier, farligt skovarbejde, manglende vejledninger og langvarige tvangsaktiveringsforløb var nogle af klagepunkterne. Socialudvalgsformand Hanne Christensen udtalte den gang:

- Jeg vidste ikke, at de aktiverede var så kede af deres dagligdag. Det vil jeg omgående se på, og jeg tager sagen meget alvorligt.

*Aktivering:
Normalt noget for hunde*

Siden er tvangsaktiveringen fortsat uændret. Den lokale afdeling af 3f, som er gået ind i sagen, forventer, at en rapport er "på trapperne".

Randers

Randers kommune benytter et såkaldt produktionshus med det prominente navn Team Kronjylland. I kommunen benyttes den praksis, at samtlige ansøgere til kontanthjælp bliver sendt en tur forbi Team Kronjylland, hvor forholdene er så ydmygende og fornedrende, at kommunen er mistænkt for bevidst at chikanere de potentielle kontanthjælpsmodtagere med det formål at få dem til at frafalde kravet om en overførselsindkomst.

I andre kommuner har jobkonsulenterne betegnet Randers kommune for at have indført "V.K.H.-strategien": Vådt, koldt og hårdt.

To nyuddannede kvinder fik de barske og ydmygende forhold at mærke: De måtte ikke have deres mobiltelefoner tændt, selvom de ventede opkald fra arbejdsgivere, som de havde søgt arbejde hos. De måtte ikke tale indbyrdes, og der blev ikke givet vejledning, når de blev sat til at betjene vinkelslibere. De protesterede og sendte Byrådet i Randers et fire siders langt klagebrev, som skulle behandles for et par uger siden.

Hvor er fagbevægelsen?

Eksemplerne er overhovedet ikke enestående. Kommunistisk Politik har tidligere beskrevet forholdene i andre kommuner, som læner sig helt op af de senest kendte og aktuelle sager.

Det er ikke redaktionen bekendt, at der eksisterer så meget som én kommune, der ikke betjener sig af et produktionshus, en aktiveringsfabrik eller lignende, hvor arbejdsforholdene er helt urimelige.

Det er samtidig en kendsgerning, at det er utroligt vanskeligt at dokumentere, at forholdene er ulovlige, af den klare grund, at der ikke eksisterer rimelige regler, aftaler ensidige lovgivning på dette område. Kommunerne kan med andre ord benytte sig af et marked, der bedst kan betegnes som Det Vilde Vesten, hvor de svageste behandles uden rettigheder.

Så meget mere sørgeligt er det, at fagbevægelsen stort set forbigår problemet i tavshed. Bortset fra enkelte 3f-afdelinger skal man kigge langt efter protester fra den kant, hvilket forklares med: *De er jo ikke medlemmer.*

Derfor må et initiativ fra ansatte i den grafiske branche i København hilses velkommen. De har indledt en underskriftsindsamling under overskriften "Stop umyndiggørelsen af vore arbejdsløse kollegaer". Det er ganske vist kun rettet mod ydmygelsen af dagpengemodtagere, men kan i det mindste sætte fokus på problemstillingen.

-gri

Angreb på ”hellige goder”

Medens banker, pensionsfonde, firmaer og mange enkeltpersoner med mere bugner af kapital, så er regeringen bekymret over ’det økonomiske råderum’. Der skulle jo gerne penge til veje, der kan finansiere en fjernelse af top-skatten, og måske en lettelse af mellem-skatten – til gavn for de rige og suverænt bedst stillede lønmodtagere.

Skatteministeriet har allerede foretaget beregninger på fire konkrete felter, der vil ’give’ 23,5 milliarder kroner om året. Det vil ramme pensionister, dagpengemodtagere, kommende efterlønere og hjemmehjælpen:

Fjernelsen af retten til efterløn for alle under 40 år vil bidrage med 12 mia.

Brugerfinansieret hjemmehjælp vil betyde ekstra 3,5 mia.

Retten til folkepension indskrænkes til de fattigste: 4 mia.

Reducering af dagpengeperioden fra 4 til 2½ år: 4 mia.

Den regeringsnedsatte velfærdskommission har straks erklæret sin glæde over en voksende forståelse for at dis-

kutere reformer. Skatteministeriets beregninger er altså næppe tilfældige, men ligger lige i forlængelse af kommissionens egne ideer og planer, hvilket tilsyneladende også nyder bred politisk opbakning på Christiansborg.

Socialdemokratiet aftalte i valgkampen med regeringen, at velfærdskommissionens ideer og signaler ikke gav anledning til debat. Socialdemokratiets officielle politik har været, at de ikke ville forringe efterlønnen, men formandskandidaten Helle Thorning-Schmidt har stillet sig positiv over for at fjerne retten for alle under 40 år.

Statsministeren har garanteret, at omfattende sociale nedskæringer kræver Socialdemokratiets stemmer, og at de først skal træde i kraft efter næste folketingsvalg.

LO har indtil videre valgt en larmende tavshed omkring ideerne, medens 3f er utilfreds med afkortningen af dagpengeperioden:

- Det er formålsløst at diskutere dagpengeperiodens længde, så længe der er så mange ledige, udtaler lederen af 3f’s a-kasse, Morten Kaspersen.

Post Danmark indskrænkes

På trods af et rekordoverskud i Post Danmarks regnskab for 2004 har ledelsen netop erklæret, at forøgelsen af profitten for i år skal ske ved mand-skabsudslusning via centralisering.

Administrerende direktør Helge ”livrem” Israelsen vil ikke sætte tal på, hvor mange arbejdspladser der bliver nedlagt, men det er i hvert fald et trecifret antal. ”Kælenavnet” har direktøren blandt flere ansatte opnået, fordi bortrationalisering af personalet er et tilbagevendende fænomen. Sidste år gik det ud over pakkeområdet, hvor syv centre blev reduceret til to, mens det i år skal ramme brevcentrene, som vil blive reduceret fra otte til fire.

Livremmen er siden 1999 blevet spændt ind fra 25.714 ansatte til 21.838 i 2004.

Helge ”livrem” er i forvejen ikke populær, hvilket er selvforskyldt. Sidste år udtalte han nemlig på et møde med repræsentanter for landets postbu-

de, at de jo kun skulle være glade for deres job, da det jo gav dem masser af motion – og så fik de oven i købet penge for det. Det gav en masse ballade, hvorfor de faglige repræsentanter krævede udtalelsen trukket tilbage og undskyldning for samme.

Den annoncerede personalereduktion er stik modsat blevet accepteret med nærmest kyshånd. Forretningsfører i 3f og bestyrelsesmedlem i Post Danmark Jens Bendtsen citeres således i Jyllands-Posten for følgende:

- Udviklingen er jo beklagelig, men jeg er enig i, at der er behov for at omlægge produktionen. Situationen over for de berørte medarbejdere har været håndteret sobert og ordentligt.

Der skal ikke her gisnes om, hvorvidt Jens Bendtsen har problemer med, hvilken kasket han havde på, da han udtalte dette, men direktøren har grund til at være tilfreds med *sin* tillidsmand.

-gri

”Grøn” konflikt afblæst

Det sidste vigtige offentlige område indgik forlig i starten af marts. Det foregik med megen dramatik, idet der var varslet konflikt for de 20.000 ansatte på det grønne område. Hertil kom en række områder, hvor der var varslet sympatikonflikt. Aftenen inden konflikten udskød forligsmand Kasper Linkis konflikten i to uger. Kun to dage efter indgik parterne forlig.

Forliget følger i hovedtrækkene de andre offentlige forlig: Perioden er tre-årig, forhøjet pensionsbidrag, højere løn (8,05 kr. i løbet af perioden), samt en række forbedringer på de såkaldte ”bløde” områder: barsel, sygdom, ny uddannelsesfond m.m.

Skovarbejdere beskåret

Der hersker stor utilfredshed blandt skovarbejderne med deres nye overenskomst, som ligger under den centrale indgået af finansministeriet og Statsansattes Kartel. Deres betalte frokostpauser er skåret væk, og indførelse af et lavtlønsværn betyder, at ufaglærte skovarbejdere på lønnen overhaler kollegaer, som har taget 8-13 ugers kursus.

Deres forbund – 3f – er nu krøbet til korset og har indledt nye forhandlinger i håbet om at rette op på nogle af skævhederne.

Arbejdsgivere elsker tillidsfolk

Ni ud af ti arbejdsgivere betragter tillidsrepræsentanter og -systemet som en fordel for virksomheden (læs: profitten). De oplever, at *”tillidsrepræsentanterne er uundværlige, når det gælder om at løse konflikter og få medarbejderne til at acceptere forandringer”*, viser en undersøgelse, som LO’s Ugebrevet A4 har fået foretaget.

Det er kun hver tiende arbejdsgiver, der mener, at *”tillidsfolkene er optaget af at skabe konflikt”*.

Otte ud af ti arbejdsgivere finder imidlertid samtidig fagbevægelsen gammeldags og mener, at den vil svækkes i de kommende år.

Unionskampen langt fra afgjort

Intet er afgjort om unionsforfatningen. Næsten halvdelen af danskerne har ikke besluttet sig til, hvad de vil stemme. Statsministeren lyver om udgifter til information, og unionsmodstanderne må for alvor mobilisere

Næsten halvdelen af danskerne ved ikke, hvad de skal stemme til folkeafstemningen om EU-forfatningen den 27. september. To tredjedele af vælgerne føler sig desuden dårligt informeret om indholdet i forfatningen, skriver Jyllands-Posten på baggrund af en undersøgelse foretaget af analyseinstituttet Rambøll Management.

Ifølge undersøgelsen fører Ja-siden, men ikke afgørende. 33 pct. af danskerne vil stemme ja til EU-forfatningen, mens 21 pct. vil sætte kryds ved nej, siger undersøgelsen. Ikke mindre end 46 pct. af danskerne erklærer sig i vilddrede.

Selvom Nej-siden halter bagefter, er undersøgelsen særdeles opmuntrende for unionsmodstanderne. Den viser, at intet er afgjort, selvom danskerne gennem dominansen af unionspolitikere i folketinget og medierne er blevet over-

svømmet med ja-propaganda, ikke mindst i forbindelse med SF's overgang til at støtte unionsforfatningen og det nyliberalistiske og militaristiske unionsprojekt.

Sagt på en anden måde: Den bevidste ja-side, tilhængerne af unionen og Europas Forenede Stater, er mobiliseret. Hen ved en tredjedel af befolkningen har reelle, ikke mindst økonomiske, interesser i et ja – to tredjedele har interesse i et nej, fordi unionen forringer deres vilkår.

Nej-kampagnen er endnu dårligt kommet i gang og er meget lidt synlig i medierne. Den kommer til at slås op ad bakke, men et tredje dansk nej ved en unionsafstemning er absolut inden for rækkevidde.

Jyllands-Posten konstaterer da også: "Folkeafstemningen om EU's forfatningstraktat tegner til at blive en gyser på linje med tidligere skæbnevalg om

Danmarks tilhørsforhold til Europa."

En meget stor del af vælgerne føler sig dårligt informeret om unionsforfatningen, og det er med god grund. Der er hverken kommet saglig eller alsidig oplysning ud. Og statsminister Anders Fogh Rasmussen har nægtet at sende afstemningsgrundlaget – unionsforfatningen – ud til vælgerne. Påskuddet er, at det vil være 'for dyrt'. Men det vil koste en brøkdal af, hvad Ja-siden, bakket op af de store monopoler, bruger på at få danskerne til at stemme mod deres interesser.

Da statsminister Anders Fogh Rasmussen torsdag den 3. marts meddelte, at forfatningen – officielt i Danmark kaldt "Traktat om en Forfatning for Europa" – ikke skal ud til vælgerne, var begrundelsen, at Statsministeriet havde beregnet prisen til 150 millioner kroner. Derfor kaldte Anders Fogh Rasmussen husstandsomdeling for "et stort spild af penge og meget lidt oplysning".

Folkebevægelsen mod EU har imidlertid undersøgt sagen, og det viser sig, lidet overraskende, at Fogh og Statsministeriet ikke taler sandt.

- Der er ikke hold i argumentationen. Hvis EU-grundloven optrykkes og husstandsomdeles som adresseløs forsendelse til landets 2,4 millioner husstande, så er prisen kun omkring 50 millioner kroner, udtaler Ditte Staun, talsperson for Folkebevægelsen mod EU, som har undersøgt de reelle omkostninger hos bl.a. Post Danmark.

- Folketingets partier bør tage sagen op igen og give befolkningen reel mulighed for at læse den tekst, de skal stemme om den 27. september, siger Ditte Staun.

Brug girokortet

Dit blad har brug for penge

Det har altid været sådan, at de kommunistiske kræfter har måttet slås for at få betalt papirregningen og huslejeregningen.

Heldigvis har KPs læsere ofte bidraget med gode penge. Vi opfordrer jer ekstra meget denne gang. Og siger tak for hver en krone.

Du kan gå i en BGBank eller Danske Bank og sætte penge ind, det koster ikke gebyr. Eller betal via netbank. Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Kommunistisk Politik

- en rød stemme mod krise, krig og reaktion

Ditte Staun, FB

- Det er en rimelig investering i at gøre en vigtig beslutning mere fair og demokratisk. Og hvis ja-partierne kan anbefale et ja til teksten, så kan den vel også tåle vælgerens øjne. Men det er måske der, problemet ligger – nemlig at EU-grundloven i sig selv rummer mange klare argumenter for et nej til EU-præsident, til EU-udenrigsministerium, til EU-krav om militær oprustning og til afskaffelse af en fast dansk kommissær.

Anders Foghs beslutning er en grov manipulation baseret på et løgnagtigt grundlag. Fogh er på vej i krig igen, denne gang unionskrigen. Derfor skal danskerne ikke have reel information om, at unionsforfatningen grundlovsfæster nyliberalismen som økonomisk doktrin og forpligter unionen og medlemslandene til en fortsat militarisering med henblik på at blive en militær verdensmagt.

Opinionsundersøgelsen fra Rambøll viser, at der er grund til, at Ja-siden frygter reel oplysning – og til at unionsmodstanderne for alvor går i gang med at mobilisere til et Nej.

lv

Retssikkerhed

Min nevø Rune er blevet sigtet for vold, fordi han i et festligt lag havde blandet sig i optakten til et slagsmål. Hans forbrydelse bestod i, at han havde skubbet til en fyr, der var i gang med at rive en pige i håret. Fyren var faldet og ødelagt sit jakkesæt i samme moment. Rune var ikke blot blevet sigtet for vold i form af et skub ”med fald til følge”, men også for at have sparket fyren to gange i maven, mens han lå ned. Det sidste var pure opspind.

Fyren havde et selskab af bekendte på fem personer, der så oprinet; mens Rune ”kun” var sammen med sin kæreste Hanne. Det var jo et ulige forhold af vidner, hvorfor Hanne og Rune havde bedt mig være bisidder ved afhøringen af Hanne hos kriminalpolitiet:

- Velkommen. Det må så være Hanne Svendsen, hilste betjenten, da han trådte ind i venteværelset på Bellahøj politistation. Vi var jo kun to ventende, så i betragtning af at jeg tilhører det mandlige køn, så var det jo flot regnet ud. Da jeg samtidigt rejste mig op, antog kriminalbetjentens ansigtsrynker en forbavset mine. Efter igen at have brugt sin skarpe logiske sans konkluderede han, at jeg tilsyneladende hørte til ”selskabet”:

- Og hvem er så du?

Hanne kom mig i forkøbet:

- Det er Runes onkel, som jeg gerne vil have med som bisidder. Forbavselens mine slog om til anstrengte skeptiske træk. Hans alder og attituder varskoede mig om, at han ikke var synderlig erfaren som kriminalbetjent. På vej ned til forhørslokalet standsede han da også ved det første kontor, hvor han bad os vente udenfor. Det var tydeligt, at han var inde hos en af ”de ældre rotter” for at hente vejledning.

I mellemtiden forholdt Hanne og jeg os rolige. Der var ingen grund til andet. Runes advokat havde vejledt os på klarreste vis: Hanne var ikke forpligtet til at afgive vidneudsagn for politiet. Det var i hendes udsagn i retten, der i den

sidste ende talte i regnskabet. Hvis politiet gjorde knuder over bisidderens deltagelse, skulle vi blot kontakte ham.

Da betjenten igen indfandt sig på gangen, var budskabet direkte henvendt til mig:

- Du kan ikke komme med, da du er part og involveret i sagen!

Lidt overrasket, men klædt på af advokaten, erklærede Hanne prompte:

- I givet fald må jeg kontakte Runes advokat. Betjentens beslutning havde pirret min altid medbragte oplagte lyst til et verbalt slagsmål. Så mens Hanne fandt mobilen frem, spurgte jeg:

- Runes advokat har oplyst os om, at der ingen problemer skulle være i, at jeg som onkel er bisidder. Så kan du

ikke fortælle os, hvor det står, at jeg som familiemedlem ikke kan deltage, for så kan vi jo belære advokaten om dette? Det var tydeligt, at han ikke brød sig om den bevidst valgte sarkastiske sætning og tone, hvorfor han und slog spørgsmålet med en gentagelse af, at jeg var involveret i sagen.

Hanne havde i mellemtiden fået fat i advokaten, som ønskede en forklaring af kriminalbetjenten, som fik overdraget mobilen og fortrak ind på kontoret for anden gang. Vi kunne forstå, at mobilen blev overrakt til hans foresatte, som ”afgav forklaring” til advokaten. Få minutter efter indfandt betjenten sig igen på gangen med besked om, at afhøringen var aflyst, hvis Hanne fastholdt mig som bisidder. Fint nok med os.

Mens Hanne fik redegørelsen fra advokaten over sin hjemvendte mobil, kunne jeg ikke styre min lyst til en lille præcisering:

- Har jeg forstået det rigtigt? Der eksisterer ingen regler, der forbyder min tilstedeværelse som bisidder. Det er jer, der fravælger en afhøring under disse forhold?

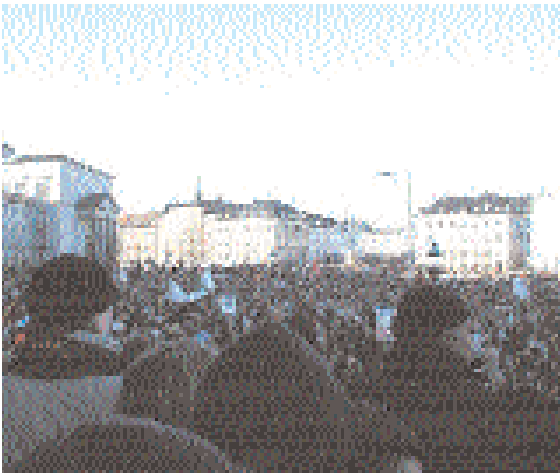
Betjenten måtte ud af skyggen:

- Det er korrekt opfattet.

Reno

De danske tropper skal ud!

Protester ved krigsstart

Anders Fogh Rasmussen er en betroet mand for George W. Bush. En velset gæst i Bush's blodbestænkte Hvide Hus. Op til Irak-krigen var han formand for EU's ministerråd, hvor han modarbejdede alle forsøg på en samlet optræden imod udløsningen af den krig, George W. Bush, Tony Blair og Ariel Sharon havde besluttet.

Over for den danske befolkning lod han, som om hans regering ville følge 'FN-sporet' – en beslutning fra FNs sikkerhedsråd. Samtidig løj han sammen med Bush og Blair:

- Irak har masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget, vi blot tror. Det er noget, vi ved.

I dag kender vi sandheden: Irak besad ikke masseødelæggelsesvåben. Irak samarbejdede med FN – George W. Bush, Tony Blair og deres danske ekko tilsidesatte FN og brød FNs charter.

Alt var løgn. Anders Fogh og hans regering har gjort Danmark til en ulovlig besættelsesmagt, en krigsforbryderation, baseret på en gigantisk løgn, et globalt folkebedrag, hvor Fogh spillede sin egen beskidte rolle.

Da forbryderen blev grebet i sine løgne, ændrede han forklaring: Nu var Danmark i krig for at vælte en brutal diktator.

Saddam Hussein var brutal – men det amerikanske militærdiktatur, som er etableret i Irak ved hjælp af koalitionen af villige krigsforbrydere er mange gange mere brutalt.

Mere end 100.000 civile irakere er blevet dræbt siden krigen blev indledt. Saddam er ikke i nærheden af en sådan blodtørst.

Tortur? Abu Ghraib og de irakiske fængsler er mere blodige end nogensinde før!

Masseødelæggelsesvåben, forbudte våben? Forarmet uran vil belaste Irak i årtier; napalm og klyngebomber er spredt over landet og modstandsbyer som Falluja. Et sådant barbari udsatte Saddam aldrig irakerne for.

Saddam var slem. Bush, Blair og Fogh overgår ham langt.

Og demokrati i Irak er en by i Rusland.

Danmark er ikke i krig for at indføre demokrati og for at omstyrte et diktatur. Danmark deltager i en røverkrig for olie, penge og strategiske interesser. USA's strategi for verdensherredømme, Israels strategi for undertrykkelse og slavebinding af den arabiske verden – og Danmark er i krig for at få en del af det koloniale rov, og Danmark er i krig for A.P. Møllers interesser. Den multinationale gigant scorer kassen.

En krig bliver ikke redden en 'kamp for demokrati og tyranni'. Krigen mod Irak er krig – og det vil alle de som George W. Bush og hans forbrydere har på tegnebogen for at 'lave demokrati' vælte Fidel Castro, Hugo Chavez og andre.

Bush fortsætter sin forklaring: han vil gøre det til den største krigsforbryderiske aggressionskrig i verdenshistorien. Han og hans allierede bliver i kamp!

Den danske fredsbevægelse har kædet sig sammen med krigs-, profit- og besættelsesbevægelsen. De danske tropper må trækkes ud og besættelser. Soldaternes løn og Danmark skal betale de økonomiske ødelæggelserne til en leg

USA og Israel, der har været i krig sammen om at påtvinge den arabiske verden og sikre Israel som en brutalt kapitalistisk theidstat og besættelsesmagt, er trådt under

længe:

Stop besættelsen af Irak!

tfærdig af at man kalder
krati' eller en 'krig mod
k er en ulovlig angrebs-
e andre krige også være,
de øvrige allierede krigs-
rættet. Hvad enten det er
i Syrien eller Iran, eller
o Chavez eller Kim Jong-

et halvt århundrede af disse magter – og nu tilbydes de et Bantustan.

I disse dage er Anders Fogh i Mellemøsten som udsending for Bush's såkaldte 'demokratiseringsproces'. I Israel er han blevet hilst som 'en af de få pro-israelske politikere i Europa'. Hverken Bush eller han har ændret sig efter deres genvalg: Fogh er fortsat en villig lakaj for den amerikanske præsident.

Den danske fredsbevægelse må afvise og bidrage til at stoppe imperialismens krige – hvad enten de kaldes 'krig mod terror' eller 'krig mod tyranni' og føres i 'frihedens' eller 'demokratiets' misbrugte navn.

Danskerne skal snart stemme om EU's unionsforfatning. Denne forfatning grundlovsfæster EU's nyliberale projekt – og forpligter unionen og alle medlemslande til en fortsat militarisering. Den europæiske Union af gamle kolonimagter drømmer om en ny global storhedstid. Den brede befolkning i landene i og udenfor Unionen kommer til at betale dyrt, hvis det lykkes unionspolitikkerne at bilde dem ind, at EU er et progressivt alternativ, en 'moralisk' stormagt.

EU er ved at blive en imperialistisk gigant, et redskab for de europæiske monopoler, som ikke er spor bedre end de amerikanske.

Den danske fredsbevægelse må afvise den traktatfæstede militariserede union.

To år efter krigen mod Irak blev indledt kan vi gøre resultatet op: Det er en katastrofe af uhørt omfang. Det irakiske folk har ret til at smide besættelsesmagten på porten.

Det er kun folkenes modstandskamp og den brede folkelige bevægelser, der kan stoppe krigssammensværgelserne og dreje udviklingen i en anden retning.

Den danske fredsbevægelse må aktivt støtte folkenes modstand.

**Støt den legitime irakiske modstand!
Stop besættelsen!**

**Støt palæstinenserne kamp for et frit og uafhængigt Palæstina!
Stop besættelsen!**

**Stop krigsmagerne!
Stop krigsforbryderne!**

**Alle på gaden
19. marts 2005!**

**Global aktionsdag
2-året for starten på Irak-krigen
Stop besættelsen af Irak!
De danske tropper hjem NU!**

**Demonstrationer
København**

Kl. 12.00 fra den amerikanske ambassade

**Odense
Kl. 12.00 Flakhaven**

**Århus
Kl. 13.00 Rådhuspladsen**

**Aalborg
Kl. 12.00 Gammel Torv**

**Randers
Fredsstafet kl. 11.00 Rådhuspladsen**

**Silkeborg
Fredsstafet**

bryderiske krigskurs, og
bitre ende: Den ene for-
rig efter den anden, indtil
liver stoppet af folkenes

lse må kæmpe for et brud
og oliepolitikken.
ækkes ud af Bush's krige
e skal hjem fra Irak NU -
erstatning for deltagelse i
itim irakisk regering.

r overtrådt flere FN-reso-
ndet land, arbejder nært
ge Mellemøsten denne
g' for at kunne beherske
dens rige ressourcer og
alt undertrykkende apar-
smagt. Palæstinenserne
r fode gennem mere end

FREDSPLAKATER

gennem tiden, verden over
8. - marts - 8. april
Udstilling i Oktober Galleri
Egilsgade 24, Bryggen

Er Amerika nr. 1.?

Amerika i tal

af Michael Ventura

Den amerikanske skribent Michael Ventura rokker ved den amerikanske myte om at være 'verdens bedste' på alle områder. Det gør ondt på amerikanere – ligesom det gør ondt, når de tilsvarende danske myter om 'verdens bedste' på talløse områder pilles ned.

Der er næppe nogen forestilling, der er mere indgroet i vores nationale karakter end ideen om, at USA er "nr.1," "den største".

Vore elektroniske medier er fundamentalt set reklamer for et varemærke med betegnelsen "Amerika er Nr. 1". Enhver stillingsansøger, der siger noget andet, vil begå politisk selvmord. Faktisk vil enhver, der siger noget andet, blive stemplet som "uamerikansk".

Vi er et "imperium", ikke sandt? Vist er vi det. Et imperium uden en produktionsmæssig basis. Et imperium, der er nødt til at låne to mia. dollars om dagen af sine konkurrenter for at fungere. Alligevel er vrangforestillingerne hårdnakkede. Vi er Nr. 1.

Okay, det her er så det land, du faktisk virkelig bor i:

De Forenede Stater er nr. 49 i verden i læsefærdighed (*New York Times (NYT)*, 12. dec. 2004).

De Forenede Stater var placeret som nr. 28 af 40 lande i matematiske færdigheder (*NYT*, 12. dec. 2004).

Tyve pct. af amerikanerne tror, at solen går rundt om jorden. Sytten pct. tror, at jorden går rundt om solen en gang om dagen (*The Week*, 7. jan. 2005).

"The International Adult Literacy Survey fandt, at amerikanere med mindre end ni års skolegang scorer værre end stort set alle fra andre lande." (*Jeremy Rifkins perfekt dokumenterede bog The*

European Dream: How Europe's Vision of the Future Is Quietly Eclipsing the American Dream, s. 78).

Vores arbejdere er så uvidende og mangler så mange fundamentale færdigheder, at amerikanske erhvervsforetagender bruger 30 mia. dollars om året på afhjælpende træning (*NYT*, 12. dec. 2004). Ikke sært, at erhvervslivet flytter ud!

"Den Europæiske Union fører over USA i ... antallet af færdiguddannede forskere og ingeniører, udgifter til offentlig forskning og udvikling og rejsning af ny kapital." (*The European Dream*, s. 70).

"Europa passerede de Forenede Stater i midten af 1990'erne som den største producent af videnskabelig litteratur." (*The European Dream*, s. 70).

Ikke desto mindre beskærer kongressen midler til National Science Foundation (det nationale videnskabsfond). Institutionen vil udstede 1.000 færre tildelinger dette år (*NYT*, 21. dec. 2004).

Udenlandske optagelsesansøgninger til amerikanske *grad schools* (uddannelser med afgangseksamen) faldt med 28 pct. sidste år. Optagelse af udenlandske studenter på alle niveauer faldt for første gang i tre årtier, men steg betragteligt i Europa og Kina. Sidste år faldt antallet af kinesiske *grad school*-dimmitender i USA med 56 pct., indere med 51 pct. og sydkoreanere med 28 pct. (*NYT*, 21.

dec. 2004). Vi er ikke længere stedet, det drejer sig om.

Verdenssundhedsorganisationen WHO "rangordnede verdens lande i henseende til generel sundhedstilstand, og USA var nr. 37". I henseende til sundhedsvæsenets ligelige fordeling var vi nr. 54. "Det ironiske er, at de Forenede Stater bruger mere pr. person til sundhedsvæsen end noget andet land i verden." (*The European Dream*, s. 79-80). Betal mere, og modtag meget, meget mindre.

"USA og Sydafrika er de eneste to udviklede lande i verden, der ikke yder helbredsomsorg for alle deres borgere." (*The European Dream*, s. 80). Undskyld, men siden hvornår er Sydafrika et "udviklet" land? Men sådan er det selskab, vi holder i med.

Mangel på helbredsforikringsdækning er årsag til 18.000 unødige amerikanske dødsfald om året. (Det er seks gange antallet af mennesker, der blev dræbt 11/9) (*NYT*, 12. jan. 2005).

"Amerikansk børnefattigdom rangerer nu som nr. 22, eller næstsidst af de udviklede lande. Kun Mexico scorer lavere." (*The European Dream*, s. 81). Har du været i Mexico for nylig? Ser det "udviklet" ud efter din mening? Alligevel er det det eneste "udviklede" land, der scorer lavere i fattigdom.

Tolv millioner amerikanske familier – mere end 10 pct. af alle amerikanske husholdninger – "fortsætter med at kæmpe, og ikke altid med held, for at brødføde sig selv." Familier, der "havde medlemmer, der faktisk sultede på et eller andet tidspunkt sidste år", udgjorde 3,9 mio. (*NYT*, 22. nov. 2004).

De Forenede stater er nr. 41 i verden, hvad angår spædbarns-dødelighed. Cuba scorer højere (*NYT*, 12. jan. 2005).

Kvindens chance for at dø under barsel

Amerika i tal

er 70 pct. større i Amerika end i Europa (NYT, 12. jan. 2005).

Den største årsag til gravide kvinders død i dette land er mord (CNN, 14. dec. 2004).

Af de 20 mest udviklede lande i verden var USA sidst i henseende til vækstrate vedr. fuld kompensation til sin arbejdsstyrke i 1980'erne. (The European Dream, s. 39). Amerikanere arbejder flere timer årligt end i noget andet industrialiseret land, og får mindre ferie.

“61 af de 140 største firmaer på Global Fortune 500's rangliste er europæiske, mens kun 50 er amerikanske selskaber.” (The European Dream, s. 66). “I en nylig undersøgelse af verdens 50 bedste selskaber, udført af Global Finance, var alle bortset fra et europæiske.” (The European Dream, s. 69).

“Fjorten af de 20 største kommercielle banker i verden i dag er europæiske ... I den kemiske industri er det europæiske selskab BASF det ledende i verden, og tre af de højst rangerende seks spillere er europæere. Inden for ingeniør- og byggefirmaer er tre ud af de øverste fem selskaber europæiske ... De to andre er japanske. Ikke et eneste ingeniør- og bygningsfirma er blandt verdens ni højst rangerende konkurrenter. Inden for fødevarer og forbrugsvarer rangerer Nestlé og Unilever, to europæiske giganter, som hhv. nr. et og to i verden. I fødevarer- og drugstore-detailhandlen er to europæiske firmaer nr. et og to, og europæiske firmaer udgør fem af de højst rangerende ti. Kun fire amerikanske firmaer er på listen.” (The European Dream, s. 68).

De Forenede Stater har mistet 1,3 mio. job til Kina i det sidste årti (CNN, 12. jan. 2005).

Amerikanske arbejdsgivere eliminerede en mio. job i 2004 (The Week, 14. jan. 2005).

Tre millioner sekshundrede tusinde amerikanere faldt ud af arbejdsløshedsforsikringen sidste år. 1,8 mio. – en ud af fem – arbejdsløse arbejdere er uden arbejde i mere end seks måneder (NYT, 9. jan. 2005).

Japan, Kina, Taiwan og Sydkorea står for 40 pct. af vores regerings gæld. (Det er grunden til, at vi taler pænt til dem). “Ved at bidrage til at holde prioritetsrenter fra at stige er Kina kommet til at spille en enorm og lidet bemærket rolle i forbindelse med opretholdelse af det amerikanske boligboom.” (NYT, 4. dec. 2004). Vi skylder Kina vores boligboom, fordi de ønsker, at vi skal fortsætte med at købe alt det, de fabrikere.

På et eller andet tidspunkt inden for de næste 10 år vil Brasilien formentlig forbi passere USA som verdens største producent af landbrugsprodukter. Brasilien er nu verdens største eksportør af kyllinger, orangejuice, sukker, kaffe og tobak. Sidste år passerede Brasilien USA som verdens største kødproducent. (Hør bare, I stakkels vildledte cowboys). Resultatet er, at mens vi har rekorden i handelsunderskud, så kan Brasilien prale af et 30 mia. dollars stort handelsoverskud (NYT, 12. dec. 2004).

Opgjort sidste juni importerede USA flere fødevarer, end det eksporterede (NYT, 12. dec. 2004).

Bush: 62.027.582 stemmer. Kerry: 59.026.003 stemmer. Antallet af valgberechtigede vælgere, der ikke dukkede op: 79.279.000 (NYT 26. dec. 2004). Det er mere end en tredjedel af irakerne, der ikke viste sig til deres valg. Intet land i verden vil anse dette valg for at være legitimt.

En tredjedel af alle amerikanske børn er født uden for ægteskab. Halvdelen af alle amerikanske børn vil komme til at leve i et hjem med én forsøger.

(CNN, 10. dec. 2004).

“Amerikanere bruger nu flere penge på spil end på film, video, DVD'er, musik og bøger tilsammen.” (The European Dream, s. 28)

“Næsten en af fire amerikanere (tror) på at, brug af vold for at få, hvad de ønsker, er acceptabelt.” (The European Dream, s. 32).

43 pct. af amerikanerne mener, at tortur sommetider er retfærdiggjort, ifølge en PEW Poll (Associated Press, 19. aug. 2004).

Næsten 900.000 børn blev misbrugt eller forsømt i 2002, det sidste år, for hvilket sådanne data var tilgængelige.” (USA Today, 21. dec. 2004).

“Den internationale association af politichefer har sagt, at Bush-administrationens nedskæringer i føderal bistand til lokalpoliti har efterladt landet mere sårbart end nogensinde. (USA Today, 17. nov. 2004).

Nr. 1?

I de vigtigste kategorier er USA ikke engang blandt de 10 højest rangerende længere, ikke tilnærmelsesvis.

USA er ikke “nr. 1” i andet end våbenfabrikation, forbrug, gæld og slevbedrag.

Overs. af Hans Pendrup for Stop Terrokrigen efter Information Clearing House

4. maj: 60-året for befrielsen

Den 4. maj kan Danmark fejre 60-året for befrielsen fra den nazityske besættelse.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen, som kollaborerer med USA i den ulovlige Irak-krig, og som selv repræsenterer en besættelsesmagt (siden 9. april 2003), har i den forbindelse igen angrebet det officielle Danmarks kollaboratørpolitik under besættelsen.

Det er ekstremt hyklerisk. Som det fremgår af disse breve fra Aktive Modstandsfolk, fører regeringen samtidig 'kold krig' mod 4. maj og modstandsbevægelsens markering på befrielsesdagen. Den fortsætter samtidig støtten til dagens nazister og har næsten skåret al støtte til aktiviteter om modstandskampen væk.

FESTMØDE

4. maj kl. 18.00

Rådhuspladsen, København

En lang række organisationer har i fællesskab arrangeret en festlig markering i anledning af 60-årsdagen for befrielsen fra nazistisk undertrykkelse og terror.

Kl. 18.00 - Velkomst. - Røde Horn

Kl. 18.20 - Kenneth Thordal og Strandvaskerne

Kl. 18.35 - Modstandsmand og forfatter Leif Larsen (Dokumentationscenter mod Historieforfalskning)

Kl. 19.05 - Vigga Bro reciterer prolog af Erik Stinus

Kl. 19.15 - Kim Larsen

Kl. 19.50 Anton Nielsen, Horserød-Stutthof-Forening-
en og Modstandsfolkenes Internationale Forbund (FIR)

Kl. 20.10 - Benny Holst Trio

Kl. 20.35 - Afgang fra Rådhuspladsen. - Røde Horn

Kl. 21.30 - 24.00 - Lille Vega. Musik og hilsningstaler.
Anne Eltard, Torben Kjær, Søren Krogh m.fl.

Åbent brev til regeringen fra Aktive Modstandsfolk

Regeringen må undskylde ulovlige politiske overgreb

Aktive Modstandsfolk henstiller i dette åbne brev til regeringen, at den markerer 60 års-jubilæet for befrielsesdagen den 4. maj ved at erkende og undskylde de overgreb, som i sin tid blev begået imod de antinazistiske modstandsfolk. De tog et ansvar og genoprettede befolkningens selvværd og sikrede landets befrielse og anerkendelse som allieret nation i kampen for at befri verden fra nazismen.

4.-maj-komiteen, der samler modstandsfolk og mange andre antifascistiske organisationer, markerer befrielsesdagen som en appel til at dæmme op for fascisme og krig – for fred og frihed. Aktive Modstandsfolk, der er tilsluttet komiteen, opfordrer regeringen til at fordømme datidens fejle kollaborationspolitik og ledsage ofrenes oprejsning med økonomisk kompensation.

I 1941 forlangte de tyske nazister, at 71 danske kommunister blev arresteret.

De danske politikere klappede hælene sammen og stod ret. Som det hemmelige tyske politiske politi Gestapos forlængede arm arresterede de over 300 kommunister – hvilket dengang var synonymt med modstandsfolk – samt politiske flygtninge med formel asylret og mange andre. Mange blev henrettet eller deporteret til de frygtelige koncentrations- og dødslejre, hvor slavearbejde, sult og sygdom tog livet af millioner. Uden at blinke eller ryste på hånden brød politikerne grundloven ved at gennemføre den såkaldte kommunistlov med tilbagevirkende kraft.

Aktive Modstandsfolk opfordrer regeringen til at udbetale en symbolsk erstatning på 500.000 kr. til hver af de arresterede ofre, der blev udleveret til fjenden, og som endnu lever. Flere af ofrene har givet tilsagn om at skænke erstatningen til antifascistisk oplysnings-

arbejde. Aktive Modstandsfolk opfordrer endvidere regeringen til at udbetale den erstatning, som danske slavearbejdere er lovet fra Tyskland, men som de stadig ikke eller kun delvist har modtaget.

Aktive Modstandsfolk henstiller til regeringen, at den genopretter bevillingen til antinazister og standser økonomisk støtte til de danske nazister, som har foretaget terroristiske aktioner, og som offentligt demonstrerer deres racistiske menneskeforagt. Den danske regerings omsorg for nazismen og dens velgående i Danmark for foreløbig over en halv million skattekrone er et brud på den antiracistiske FN-konvention, som Danmark har underskrevet. Og den skal holdes. Nazisme er ikke en mening eller ytring, men kriminel forbrydelse.

Aktive Modstandsfolk

'Kold krig' imod 4. maj

Af Aktive Modstandsfolk

I Tv-avisen (program 1 den 24. februar kl. 21) blev det meddelt, at foreningen Aktive Modstandsfolk ville boykotte regeringens planer om at arrangere en foranstaltning den 5. maj til markering af 60 års-dagen for Danmarks befrielse i 1945. Fremstillingen suppleres her med vægtige oplysninger.

Foreningen står ikke alene, men er medlem af den bredt favnende 4. maj-komité, som bl.a. holder et offentligt festmøde på Rådhuspladsen i København på befrielsesdagen den 4. maj – en manifestation for fred og frihed, imod fascisme og krig.

Flere modstands- og fangeforeninger og en lang række samarbejdspartnere er repræsenteret i komitéen.

Det er regeringen, som boykotter modstandsfolkene, idet den har dannet et separat udvalg med tre håndplukkede officerer, nogle ministerielle embedsmænd, en enkelt historiker og som staf-fage et par tidligere 'frihedskæmpere' og kalder det et arbejdsudvalg, som skal forestå separate, alternative arrangementer den 5. maj.

Til formålet har Folketingets finansudvalg bevilget fem millioner kroner, og det ser ud til at blive svært at få dem til at afse en skærv til 4. maj-komitéen. Regeringen tror åbenbart fejlagtigt, at befrielsesdagen er den 5. maj, skønt det lige siden nazisternes delvise kapitulation i 1945 har været den 4. maj, da frihedsbudskabet udsendtes i britisk radio, hvorefter jubelen brød løs. De forhadte mørklægnings-gardiner blev hevet ned og blev til kæmpebål i gaderne, ligesom der blev tændt glædeslys overalt.

Flere af regeringens ærede udvalgsmedlemmer var små børn under besættelsen og har ingen eksakt viden eller tilknytning til den eller til begivenhederne dengang. Det gælder f.eks. den tidligere generalmajor Kjeld H.G. Hillingsø, der gik i korte bukser og var 10 år, da krigen sluttede med allieret sejr. Han kalder sig selv 'koldkriger', og det er åbenbart en ny omgang 'kold krig', der nu føres.

Statsministeriet, der fungerer som sekretariat for at 'fejre' dagen, gik uden om de virkelige modstandsfolks for-

eninger og inviterede dem ikke til at deltage, hvilket kun kan tydes som forsøg på endnu engang at misbruge befrielsesdagen, således som også den konservative Schlüter-regering gjorde det i 1985, da den fratog 4. maj-komitéen dens grundlovssikrede ret til at holde møde på Rådhuspladsen, skønt den skriftlige tilladelse forelå.

Ligesom dengang agter regeringen åbenbart at klistre sig til modstandsbevægelsen og dens gode omdømme for at misbruge mindedagen til uvedkommende politiske formål. Det skal her indskydes, at den ægte 4. maj-komité og fangeforeninger flere gange har orienteret statsministeren om deres planer, men ikke har modtaget informationer den anden vej. Regeringen kalder sig liberal og demokratisk, men det er kun beskyttelse til egen tilfredsstillelse. Den siger ét, men gør det stik modsatte.

Aktive Modstandsfolk har i lang tid ikke modtaget svar på en hel række henvendelser til krigsregeringen. Det gælder bl.a. ansøgning om økonomisk støtte og protester imod, at regeringen krænker den internationale FN-konvention imod racisme og opretholder nazismen i Danmark med ulovlig støtte på foreløbig omkring en halv million kroner af skatteyderbetalte penge.

Det er direkte usandt, når den tidligere flotillechef og marineekspert Jørgen H.P. Barfod, der optræder som formand for regeringsudvalget, nægter at have kendskab til foreningen og dens formand Frede Klitgård. Det vides således, at han forleden drøftede forholdet til Aktive Modstandsfolk med ledere i sin egen forening.

Aktive Modstandsfolk har i mange år haft et udmærket samarbejde med Københavns kommune og støttes af denne. I modsætning til skaren i 'Fri-

hedskampens Veteraner', der 'fødtes' i 1951 som en udløber fra NATO, og som regeringen fører frem, er alle de aktive modstandsfolk godkendt af myndighederne, og foreningen viderefører faktisk det arbejde, der blev udført af Frihedsfonden, indtil den blev dekretet nedlagt i 1995. Jørgen Barfod har desværre aldrig udvist interesse for modstandsfolkenes socialt betonedede interesser.

Aktive Modstandsfolk, der i kraft af en lovttekst hed 'Erhvervshæmmede fra Frihedskampen, København', var i øvrigt den modstands- og fangeforening, der blev stiftet som den første i 1949, og som i sin tid forestod arbejdet med at opføre Frihedsmuseet og forære det til befolkningen som en folkegave. Desuden opførtes to plejehjem og ni 4-maj-kollegier, der var gaver til ungdommen. Det ved Jørgen Barfod udmærket, idet han i en årrække var leder af museet.

Frede Klitgård er velkendt, og det er besynderligt, at Jørgen Barfod ikke i dag vil kendes ved ham. Måske hukommelsessvigt eller andre skavanker? Den århusianske sabotør er bl.a. omtalt i den parlamentariske kommissionsberetning, der fortæller om, hvorledes han blev arresteret af dansk politi og straks udleveret til den tyske besættelsesmagt, skønt det foregik et par uger efter den 29. august 1943, hvor tyskerne overtog al magt og bl.a. indførte dødsstraf for sabotage m.v. Jørgen Barfod kunne jo også bare slå op i bogen 'Helvede har mange navne'. Den må han da sikkert kende, da han selv har skrevet den.

Håndslag på nettet

Håndslag er Danmarks eneste regelmæssigt udkommende antifascistiske og antinazistiske tidskrift. Det udgives af veteranerne fra modstandskampen i Aktive Modstandsfolk med Frede Klitgård som redaktør og af Folkebevægelsen mod Nazisme.

Håndslag lægges nu på nettet som pdf-fil.

modnazi.dk

Solidaritet med Sandra Bakutz

Den 9. marts afholdtes en protestmanifestation ved den tyrkiske ambassade i Hellerup imod fængslingen af den østrigske menneskerettighedsaktivist og journalist Sandra Bakutz.

En repræsentant for Internationalt Forum talte, og fredsaktivisten Ulla Røder, der selv i flere perioder har været fængslet for politisk protest, fordømte i skarpe vendinger behandlingen af Sandra Bakutz, som hun kender som et engageret menneske, der gør et betydeligt arbejde for at sikre isolationsfængslede rettigheder – ikke mindst i de tyrkiske specialfængsler. Ulla Røder oplæste et brev fra Sandra Bakutz i fængslet.

At Sandra Bakutz vækker international opmærksomhed om forholdene i de tyrkiske fængsler og den tyrkiske stats repressive karakter, er den virkelige årsag til hendes fængsling. Hun er ubekvem for det tyrkiske regime.

Den vilkårlige fængsling af Sandra Bakutz er måske samtidig en forsmag på, hvad politisk aktive kan vente sig i fremtiden under EU-landenes og andre landes terrorlove. Det viser sig nemlig, at den konkrete anklage mod Sandra er deltagelse i en protestdemonstration i Bruxelles mod terrorlovgivningen!

Det absurde i anklagerne mod Sandra blev yderligere understreget i en anden af talerne foran den tyrkiske ambassade:

”Først efter stærkt pres lykkedes det at få den ansvarlige statsadvokat Mustafa Kelkit fra Ankara fravristet den konkrete anklage imod Sandra, hvori hun beskyldes for at have støttet en sultestrejkende tyrkisk venstrefløjsaktivist Ilhan Yelkuvan, som befinder sig i et fængsel i Tyskland. Han skulle ifølge de tyrkiske myndigheder være medlem af den revolutionære venstrefløjsorganisation ‘Den Revolutionære Folkebefrielsesfront’.

Sandra beskyldes i den forbindelse for at have deltaget i en demonstration i Brüssel november 2000 imod den daværende tyrkiske udenrigsminister Ismail Cem og som protest mod den tyrkiske

stats behandling af de politiske fanger.

Disse anklager imod Sandra Bakutz anskueliggør, at den tyrkiske stat INTET forhold har til hverken elementære ytrings- og forsamlingsrettigheder eller internationale menneskerettighedskonventioner. Sandra er nu blevet flyttet til Ankara, hvor skueprocessen imod hende vil finde sted den 30. marts.

Indtil da må vi forsøge at udbygge en international solidaritet med hende for at forhindre, at den tyrkiske stat statuerer en terrordom imod hende med det formål at afskrække menneskerettighedsaktivister fra at deltage som observatører i den tyrkiske regerings skueprocesser imod oppositionen.”

Demonstrationen vedtog en protesterklæring til de tyrkiske myndigheder. Derefter gik demonstrationen til den østrigske ambassade for at forlange en aktiv indsats fra den østrigske regering for at få løsladt Sandra Bakutz.

Protestmanifestationen var arrangeret af Støttekomiteen for Sandra Bakutz. I en række andre lande har der ligeledes været afholdt protestmanifestationer og demonstrationer.

Den danske støttekomitee bebuder flere initiativer og protester.

Menneskerettighedsaktivist og politisk fange i Tyrkiet

Tale af Internationalt Forums repræsentant ved solidaritetsmanifestationen

Sandra Bakutz kommer fra Østrig, hvor hun i årevis har været politisk aktiv. Hun var taget til Istanbul d. 10. februar sammen med en international delegation for at være observatør ved en retssag d. 11.2 mod 23 tyrkiske aktivister, der er anklaget for at tilhøre den forbudte tyrkiske organisation DHKPC.

I Istanbul lufthavn blev Sandra arresteret og anklaget for at tilhøre samme organisation. Anklagen lyder på, at hun i Bruxelles for et par år siden deltog i en legal protestdemonstration ved EU-parlamentet i forbindelse med den tyrkiske udenrigsministers besøg.

Retssagen i Istanbul d. 11.2 kom Sandra ikke til at overvære, for hun sad

i et kvindefængsel et andet sted i Istanbul. Retssagen går tilbage til 1. april 2004, hvor den såkaldte ‘koordinerede anholdelse’ fandt sted:

I en række europæiske lande, herunder Tyskland, Italien, Holland og Belgien – samt Tyrkiet – blev der på samme tid foretaget raids på græsrodskontorer og redaktionslokaler, og over 60 aktivister blev anholdt. Man opfandt et ”diskettebevis”, hvor man på et par disketter fandt lister med ‘medlemmer af DHKP-C’.

Som om en forbudt organisation kunne finde på at lægge medlemsnavne ud på en åben diskette!

Retssagen, som den internationale delegation overværede, bragte ikke nyt. Fem blev løsladt, og de sidste 18 skal have en ny retssag i maj. Så har de sidet i over et år!

Uden for retsbygningen bankede politiet løs på de flere hundrede demonstranter, der var mødt op til retssagen. I dansk tv har man kunnet se billeder fra ‘det tyrkiske demokrati’ for et par dage siden, hvor Istanbul politiet bankede løs på en kvindedemonstration som optakt til 8. marts. Men det er slet ikke enestående.

Al snak om, at der er sket kraftige demokratiske fremskridt i Tyrkiet, er myter dyrket af bl.a. EU, der har en økonomisk og sikkerhedspolitisk interesse i at få Tyrkiet ind i EU.

Selvfølgelig kender EU alt til de udemokratiske forhold i Tyrkiet, for hvad har man ellers ambassader og efterretningstjenester osv. til? Men nu hvor det kom frem i medierne, må EU naturligvis virke chokeret. EU er en imperialistisk magt af samme surdej som USA og

har ingen principper for demokrati og menneskerettigheder, men styres udelukkende af økonomiske, politiske og militære interesser.

Jeg så selv – som medlem af den internationale delegation – de sårede demonstranter, efter at de havde været på skadestuen. Og det var ikke noget kønt syn.

Når Sandra er fængslet (hun er nu flyttet til Ulucanlarfængslet i Ankara), skyldes det hendes årelange deltagelse i kampagner for demokrati og retssikkerhed for de mange politiske fanger i Tyrkiet. Sandra har lært sig flydende tyrkisk. Hun har været med i organisationen af flere konferencer om politiske fanger og imod isolation og tortur. Hun har fungeret som tolk og skribent i forhold til kampagnen mod F-type-fængsler, som er indført i Tyrkiet under pres fra EU, der ikke skulle nyde noget af åbne fængsler i Tyrkiet, hvor de politiske fanger kunne diskutere politik og holde sig stærke gennem det sociale fællesskab.

Sandra er sej! Hun kæmper for social og økonomisk retfærdighed og for de grundlæggende demokratiske rettigheder. Hun ved, at de kammerater, der sidder inden for fængslets mure, er totalt afhængige af den solidaritet og opmærksomhed, som vi uden for fængslet viser, ligesom de er afhængige af vores pres på magthaverne for at få løsladt de politiske fanger. Nu er hun selv en politisk fange, der sidder inde, og vi uden for må kæmpe for at få hende ud.

Sandra elsker den tyrkiske musikgruppe *Yorum*, som vi hører her til demoen. Flere Yorum-medlemmer har flere gange været en tur i tyrkisk fængsel. Vi kan alle lære meget af Sandra og hendes utrættelige indsats og optimisme, lære at tro på, at vores fælles kamp en dag vil bringe retfærdighed og frihed for mennesker overalt i verden.

Sandras retssag i Ankara finder sted d. 30. marts. En international delegation vil blive organiseret til hendes retssag.

**Løslad Sandra Bakutz NU!
Løslad alle politiske fanger
– Nej til isolation og tortur!**

Andersen - nok engang

Af B.C. Andersen

*Han udviklede
folkeeventyret, og almuens
fortælletradition – og lagde
et kim til den socialistisk-
realistiske roman*

I begyndelsen af 1800-tallet levede I størstedelen af befolkningen på landet, i de store provinsbyer boede omkring 5000 mennesker, Odense havde godt 6000 indbyggere, da H.C. Andersen blev født, mens der i København boede 120.000, i hele landet var der en million mennesker.

Det var et godsejer- og bondesamfund, i byerne var håndværkerne stadig undergivet et middelalderligt lavsvæsen – almuen var underlagt storgodsejerne og håndværksmestrene. Der var enevælde, folket havde ingen andel i landets styre.

Først næsten 20 år efter Andersens fødsel spirede det første lille frø frem til en slags 'folkestyre', i 1834 kom stænderforsamlingerne, de var dog kun rådgivende – repræsentanter for almuen var der ikke tænkt på.

Underklassen – almuen – var bundet på hænder og fødder, og med halsret underlagt de besiddende, både i produktionen og overfor landets lov og ret.

Almuen var uden nogen bestemmelse over egne livsvilkår, uden indflydelse på statsmagten, almuen kunne ikke som klasse træde op mod samfundet, den ejede ingen selvstændig ideologi, og udviklede ingen selvbevidsthed – og så ikke sig selv som klasse.

Som befolkningsgruppe og enkelt individ afhang ens mulighed for at klare dagen og vejen, og måske drømmen om bedre livsvilkår, af andres nåde og barmhjertighed.

Det er i det lys man skal se Andersen, når han føler sig angst, forpint og bundet i forhold til storborgeren Collin og hans patriarkalske hjem – bliver tiltrukket, frastødt og opponerer, men tvunget til underdanighed overfor storborgere, godsejere, fyrster og konger, hvis understøttelse og velvilje er nødvendig for Andersen.

Det giver sig selv, at den der som Andersen var underlagt de besiddendes nåde og halsret, ikke samtidig kunne revoltare mod de der hjalp ham – "en klog hund bider ikke den hånd, der rækker den en godbid".

Andersens trang til oprør og forandring er åbenlys, men svag. Andersens tankegang er almuens almindelige – en bevidsthed med forestillinger, der er sivet ned, eller påbudt, fra oven, gennem kirken, skolen, administrationen og domstolene.

Og i storborgeren Collins hjem er det alle disse autoriserede tanker som hersker – grundpillerne i hele det fremvoksende borgerskabs livsanskuelse, absolut respekt og frygt for ejendomsretten, for religionen, nationen, den kristne moral, og som noget specielt i disse højere kredse: det litterære, der hylder og ærer samfundets grundpiller.

Og her er det specielle ved Andersen ikke hans sorte blækkryds i dagbøgerne, om hvornår og hvor mange gange han onanerede, hans manglende eskapader med kvindeskønnet, at han var bøsse, spiste grønlangkål med chokoladesovs, eller hvad forskellige litteraturer til forskellige tider har fundet interessant, så de gennem denne særling, de gør ham til, kan indskrive sig selv i litteraturhistorien.

Det interessante og særlige ved Andersen er, at han ikke som andre skønlænder i landadelens og borgerskabets hellige haller søger at udslette sig selv for at hylde og behage sine 'beskyttere'.

Hele hans digtning er en lang bestræbelse og kamp på at klarlægge hans egen specielle stilling i forhold til omgivelserne: Det interessante og særlige er, at han er barn af almuen, og med baggrund i sine personlige forhold klarlægger Andersen underklassens stilling. Ingen anden dansk forfatter er i hans samtid så personlig som Andersen.

Hans Christian Andersen – 1805 til 1875 – fødtes som søn af en fattig skomager og vaskekone i Odense.

Maleren Jørgen Buch har i sit portræt (2004) gjort opmærksom på, at svaner også kan skydes ned!

Hans far var som sagt lappeskoma-ger, det vil sige han havde hverken svende eller læredrenge i sit brød. Han havde end ikke et værksted, men arbejdede i hjemmet, der var en enkelt lille stue og et køkken.

Andersens farfar var sindssyg og indbragt på Odense bys dårekiste. Moderen var tjenestepige og vaskekone, som før hun blev gift med skomageren fik en pige uden for ægteskab, en halvsøster, som senere hen i livet endte i prostitution. Andersens mor drak, som mange på den tid, stærkt.

I eventyret *'Hun duede ikke'* ligger kimen til hele den socialistisk-realistiske roman. På et tidspunkt, hvor ingen åbent talte om den yderste armod og fornedrelse, gjorde Andersen det – i dette eventyr og i mange andre.

'Hun duer ikke. Det er sørgeligt med den klasse af folket. Sig til din mor, at hun skal skamme sig. Og bliv aldrig en drukkenbolt, men det bliver du nok', siger byfogeden, da drengen i historien henter brændevin til sin mor.

- Og gamle Maren siger til vaskekonen: *'Fine vine og stærke vine. Lidt over tørsten hos mange. Men det kalder man ikke at drikke. De duer, men du duer ikke.'*

- Og den nok så gode frue til fogeden formaner den unge pige, som hendes søn forelsker sig i: *'Jeg agter den fattige. Hos Gud kan han måske få en højere plads end mange rige, men man må ikke på jorden gå over i et galt spor.'*

Andersen skildrer med bitterhed og vrede almuen og de fattiges lod under en gudsfrøgtig fernis, Andersen har været tvunget til at smøre eventyret ind i.

- Nede ved åen i Odense står hans egen mor, vaskekonen med tøjet fra de gode og bedre stillede åh så kristelige moralske, og drikker sin brændevin: *'Det er lige så godt som varm mad, og det er ikke så dyrt'*, siger hun.

Den fattige fordrukne vaskekone har

ret. Den store drikfældighed blandt underklassen og det store brændevinforbrug skyldes, at mad er dyrere end druk, brændevinen indeholdt de billigste kalorier, underklassen drak af fattigdom og nød, og Andersen skrev det i 1855.

Folkeeventyret er Andersens udgangspunkt. Eventyret har til alle tider været de underkuedes litterære genre. I de gamle eventyr findes resterne af almuens fortællertradition, hvor hadet, bitterheden, snuhed og lystighed er vendt mod de herskende.

Det er de besiddende og herskende, der ejer den officielle litteratur og digterkunst. De gamle sagaer er digtning om høvdinge og stormænd, folkeviserne er kun i meget ringe grad viser om folket, det er digte og litteratur, som adelsfrøkener og munke, på foranledning af stormænd, konger og kirkefædre, nedskrev – en digtning og litteratur for de herskende om de herskende.

Med opfindelsen af bogtrykkerkunsten blev der straks indført censur, så den ny teknologi kom under de herskendes kontrol. Men desuden var det

at læse et privilegium, der var forbeholdt et absolut mindretal – de herskende, deres administratorer, samt kirken.

Almuens, de undertrykkes, det store flertals, digtning var anonym og mundtlig, den blev først langt senere nedskrevet, og da i en ændret og forvansket form, der kan gøre det svært at se det oprindelige indhold og forstå den egentlige mening.

Amled, som Saxo spinder en ende over i sin bestilte krønike, og som Shakespeare bygget sit skuespil Hamlet over, hævder Johannes V. Jensen oprindeligt er et trællesagn, at Shakespeares Hamlet, Saxos Amled, aldeles ikke er en prins, men en simpel træl, ikke engang så værdifuld som stormandens okse, der trækker arden, når stormandens mark pløjes, en træl der sidder i asken fra bålet, rugende over hævn, som han får ved forstillelse, underfundighed og snuhed mod den rå magt.

Og på samme måde eventyret om Pimpegryden, der henter brød, finker, pølser og penge fra den rige mands hus til den fattiges hytte og til sidst pimper den rige mand ad helvede til. Det er en

protest mod den herskende samfundsorden, der tillader armod og rigdom at eksistere side om side, det er underklassens drøm om, at de rige svin og snyltere en gang må forsvinde, og den fattiges kår bedres.

Fælles for folkeeventyrerne er, at de er ironiske, underfundige, dobbelttydige. Folk har forstået dem. Ingen snakker om herremænd, adel, overklasse eller om enevælde. Det er kun et eventyr om en trold, men alle ved, at trolden er herremanden som ejer jorden, ejer bønderne, deres arbejdskraft, deres liv, og eventyret rummer underklassens drøm om endelig en gang for alle at få krammet på ham og hele hans yngel. Kan det ikke ske med magt, så med list og snuhed.

Andersens eventyr er skrevet med Ahjerteblod, de er fulde af oprør og protest. De rummer et krav om retfærdighed og er en dom over det borgerlige samfund: *'Gartneren og herskabet', 'Hun duede ikke', 'Skyggen', 'Den lille pige med svovlstikkerne', 'Alt på sin rette plads'...*

Det dobbelttydige i Andersen, hans tankegang, stilling og forhold til omgivelserne er grundlaget for hans digtning.

I *'Skyggen'* er det ikke de højere magter, der ødelægger livet, men andre mennesker i samfundet.

I *'Kejserens nye klæder'* hænger Andersen den enfoldige enevælde og snobberiet ud,

Som Andersen efterhånden følte sig mere sikker på sig selv, sit håndværk, og sikker i sin berømmelse, træder mere og mere utilsløret et forsvar for almuens, de undertrykte, frem i hans digtning.

I revolutionsperioden omkring 1848 kommer *'den lille pige med svovlstikkerne'*, der må dø af kulde ude i sneen, se på, mens de rige mæsker sig inden for i varmen.

I *'Alt på sin rette plads'* fra 1852 lader Andersen Baronens blæse ned i vogterhuset, den vigtige kavalier flyve rundt mellem hønsene, storbønder ende i en muddergrøft og den fine grossererfamilie får ikke plads på vognen, mens en røgter og en huslærer indtager de forladte pladser.

'Hun duede ikke' med brændevinen, der er billigere end mad, og der nok er en plads i himmerig for en fattig, men

ikke nede på jorden, er fra 1855.

Andersens retning er tydelig, og i disse år sker der en begyndende ændring i almuens stilling. Det er den begyndende industrialisering, der for alvor bryder igennem i 1870'erne, der sætter sine første spor.

I årene omkring 1850, hvor Andersen skriver sine bedste eventyr og lægger det første spæde kim til hele den socialistisk-realistiske roman, er der i Danmark fremvokset en arbejderklasse på godt og vel 11.-12.000 industriarbejdere, håndværkere og svendes forhold forandres, lavsvæsenet fra middelalderen går i opløsning, og modsætningen mellem arbejdsgiver og arbejder ændrer sig fra en standsforskel til en klasseadskillelse, der giver genlyd.

Socialismens ideologi træder vagt frem, dele af den radikale intelligens tager den til sig. Fra 1840-46 udkommer tidsskriftet *Corsaren*, der kræver man skal give de fattige retfærdighed og bedre kår. Og ikke mindst: Dreier begynder udgivelsen af sine skrifter – enlige svaler måske, men alligevel svaler.

Andersens forhold til underklassen

er præget af, at betingelserne for at almuens kunne hævde sig som klasse ikke er til stede, de træder først langsomt frem i Andersens sidste leveår. Hans egen direkte forbindelse brister ved hans mors død.

Den nye udvikling af underklassen, og deraf følgende skærpelse af bevidstheden som klasse, den voksende modsigelse mellem arbejdsgiver og arbejder, har Andersen ingen tilknytning til.

Andersen ser dog den tekniske og videnskabelige revolution med fabriker, jernbaner og kommunikation som muligheder, der rummer fantastiske perspektiver for menneskeheden.

Andersen forbliver Andersen, et barn af almuens, tro mod almuens daglige liv, skikke følelser og drømme. Genialt klarlægger han underklassens stilling. Men han er fastholdt i sin egentid, forud for den store industrialisering og de socialistiske tankers gennembrud, forud for almuens opståen som arbejderklasse.

Men skomagerens og vaskekonens søn fra Odense er entydig den første, der skrev om sin klasse, og førte sin classes sag, førend den rigtig følte sig selv som klasse.

Tag med på

Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midtsjælland 8. juli – 15. juli 2005

- * *USA's globale strategi*
- * *Irak, Palæstina, krigen mod terror*
- * *Statsfascisme og nazibevægelser*
- * *Den europæiske Union og globaliseringen*
- * *Folkenes modstand*
- * *Debat, musik, teater, sport, fest...*

Start fredag den 8. juli om aftenen – Afrejse fredag den 15. om morgenen

Priser med 7 overnatninger og fuld pension: 1.150,- Fattigrøve og unge 900,-
Børn 7-13 300,- Børn under 7 gratis. Ophold pr. døgn 190,-

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 / email: dku@dku99.dk

APK på 35 43 49 50 / email apk@apk2000.dk

eller skriv til

DKU c/o Oktober, Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S

Husk at oplyse navn, adresse og evt. email

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

Colombias vicepræsident anmeldt i Danmark for mord

Foreningen Oprør har meldt Colombias vicepræsident Francisco Santos Calderon til politiet for meddelagtighed i tortur og mord på en colombiansk fagforeningsmand. Vicepræsidenten opholder sig i øjeblikket i Danmark, og Foreningen Oprør ønsker hermed at forhindre ham i at forlade landet.

Københavns Politi Station City modtog mandag en anmeldelse, hvori Francisco Santos bliver anklaget for at være en af bagmændene i mordet på Pedro Mosquera. Mosquera var næstformand for landarbejderforbundet i den colombianske delstat Arauca, og han forsvandt efter at have deltaget i det alternative EU-topmøde i København i december 2002.

“Colombias vicepræsident har medansvar for mord og tortur. Lige som Chiles diktator Pinochet blev tilbageholdt i London, vil vi have Santos anholdt og retsforfulgt her i København. Han har mord på samvittigheden”, siger Patrick Mac Manus, der er talsmand for Foreningen Oprør.

I lyset af den såkaldte internationale “krig mod terror” forsøger den colombianske statsmagt at definere al folkelig modstand som en afart af den internationale terrorisme. Drab på repræsentanter for fagforeninger, bondebevægelser og andre civile organisationer er en integreret del af denne stats undertrykkelsespolitik.

Pedro Mosquera er én af over 100 fagforeningsfolk, der er blevet myrdet af dødspatrujer mens Francisco Santos

har været vicepræsident. Ifølge menneskerettighedsgrupper som Human Rights Watch, udfører dødspatrujerne det beskidte arbejde for statens sikkerhedsstyrker.

Francisco Santos mødtes tidligere på dagen med udenrigsminister Per Stig Møller. Ifølge en pressemeddelelse fra International Press Center drejede mødet sig om at *“drøfte en række aktuelle og bilaterale spørgsmål som f.eks. terrorbekæmpelse og sagen om en mulig pengegave fra en dansk græsrodsbevægelse til FARC.”*

Den omtalte græsrodsbevægelse er Foreningen Oprør, der i efteråret 2004 sendte 100.000 kr. til de to frihedsbevægelser FARC (Colombia) og PFLP (Palæstina).

“En repræsentant for en fejlslagen og terroristisk stat som Colombia, der systematisk krænker befolkningens politiske, sociale og kulturelle rettigheder, bør ikke kunne modtages af danske myndigheder”, udtaler Patrick Mac Manus om udenrigsministerens modtagelse af Francisco Santos.

Bilag

POLITIANMELDELSE

Til Politidirektør Hanne Bech Hansen, Københavns Politi

Vedr.: Mordet på Pedro Jaime Mosquera Cosme

Undertegnede har konstateret, at den colombianske statsborger Francisco Santos opholder sig i København og

ønsker derfor at anmelde ham for meddelagtighed i mordet på Pedro Jaime Mosquera Cosme, sidst set i færd med at forlade København.

Pedro Jaime Mosquera Cosme, der var næstformand for landarbejdernes fagforbund i den colombianske delstat Arauca, blev efterfølgende bortført og tortureret ihjel. Hans lig er fundet i Venezuela den 7. oktober 2004.

Vi er overbeviste om, at mordet blev begået af en colombiansk dødspatruje. Ifølge en række rapporter fra menneskerettighedsgrupper, bl. a. Human Rights Watch: The Sixth Division, udfører dødspatrujerne det beskidte arbejde for Colombias sikkerhedsstyrker, hvis øverste ansvarlige er Colombias præsident og vicepræsidenten Francisco Santos, der altså p.t. befinder sig i København.

*Med venlige hilsner, -
på vegne af Foreningen Oprør*

Patrick Mac Manus m.fl.
København 14. marts 2005

Den alternative H.C. Cafe Arrangement Oktober Bogbutik Odense:

**Lørdag den 2. april kl. 12 – 14
Skibhusvej 100**

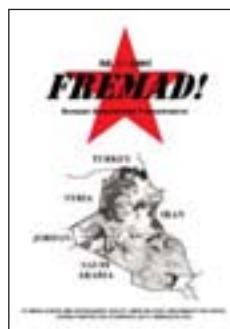
**Et betydeligt dansk
kultur ikon
Om hans forfatterskab og
dets historiske placering**
Oplæg ved Karsten Jonassen
Debat

Den nye kæmpende generation Ungdomskonference i Århus Lørdag den 2. april kl. 13.00

Den unge generation viser mod og handlekraft i kampen mod uretfærdighed, uanset om det handler om Krigen mod Terror, Den Europæisk Union, Nedskæringer på uddannelserne. Eller de mange andre kampe.

Oplæg fra en række aktive.

Arr. APK og DKU Århus

Strøtanker om det europæiske projekt og arbejdsmiljøet

Først i oktober 2004 underskrev arbejdsmarkedsorganisationerne i Europa – de private arbejdsgivere i UNICE, lønmodtagerne i EFS og de offentlige arbejdsgivere – en aftale, som angiveligt skal få både virksomheder og ansatte til at sætte fokus på stress på arbejdspladsen.

Arbejdsbetinget stress plager op mod 30 procent af lønmodtagerne i EU-landene, og arbejdsbetinget stress koster årligt omkring 12 milliarder euro (90 mia. kr.). ”Der er derfor også økonomiske grunde for virksomhederne til at tage kampen op,” sagde generaldirektør i EU-kommissionen Odile Quintin i forbindelse med underskrivelsen af aftalen om stress.

Aftalen er kommet i stand på opfordring af EU-kommissionen. Den stiller ikke direkte krav til virksomhederne, men angiver rammer for, hvordan stress kan bekæmpes. Generalsekretær for de private arbejdsgivere i UNICE, Philip-

pe de Buck, mener, at virksomhederne og deres ansatte nu får et redskab til at få problemet med stress frem og metoder til at løse det. Generalsekretær John Monks fra EFS udtalte, at det var vanskeligt alene at få defineret stress og anerkendt, at fænomenet findes.

Arbejdsmiljøansvarlig i Prosa Eva Birch Christensen, som har arbejdet med problemet i mange år, har anderledes kritiske briller på:

- *Aftalen indeholder kun pæne hensigtserklæringer. Der er ikke noget krav til parterne om, hvad der skal gøres for at fjerne stress fra arbejdspladsen,* siger hun.

- *Aftalen er ringere, end et EU direktiv ville have været. Det er klart, at det er i arbejdsgivernes interesse at skrive under på en aftale, som er så luftig og ligegyldig, hvis det kan forhindre, at der kommer et direktiv,* siger Eva Birch Christensen.

- *Der står ikke noget i aftalen om, at stress ikke må forekomme på arbejdspladsen. Og der står intet om, hvad der skal gøres, hvis der konstateres stress. Arbejdsgiveren skal bare gøre noget. I sin iver for ikke at sige noget udvander man stress-begrebet,* siger hun.

- *Hvis man ikke har et lovkrav som minimumsgrundlag, så er det svært at forhandle aftaler med arbejdsgiverne,* siger Eva.

Eva Birch Christensen hæfter sig også ved en passus i aftalen, som slår fast, at aftalen ikke lægger unødige byrder på de små og mellemstore virksomheder.

- *Den sætning siger, hvad det handler om for arbejdsgiverne. De skal ikke påføres udgifter, uanset at de ansatte så bliver kørt ned af stress. Der skøjtes hen over alvoren i stress-problemet med sådanne formuleringer. Det tager mere udgangspunkt i virksomhedernes tarv frem for de ansattes. Man bliver ikke mindre stresset i små og mellemstore virksomheder, men der er åbenbart ligegyldigt. Og det selvom de fleste i Danmark arbejder i den slags virksomheder,* siger hun.

Hun er også kritisk over for definitionen af arbejdsbetinget stress i aftalen, idet aftalen pakker problemerne så meget ind, at man bidrager mere til myterne om stress end til at afdække de egentlig problemer.

- *Aftalen beskriver det helt forkert, når der står, at det er et spørgsmål om, at individet føler, at det ikke kan leve op til forventninger og krav. Men stress er ikke et spørgsmål om følelser, det er et udtryk for arbejdspress. Det er rigtigt nok, at stress er mange ting, men man skal holde fast i, at det næsten altid er arbejdspresset, som er den afgørende faktor. Det skal stå mejslet, at det er arbejdsgivernes ansvar, at en arbejdsplads ikke har et arbejdspress, som gør de ansatte syge.*

- *Stress er et komplekst spørgsmål, men formuleringerne i aftalen får pilen til at pege væk fra arbejdspresset, i stedet bliver stress sovset ind i formuleringer om, at det er komplekst og vanskeligt,* siger Eva Birch Christensen.

Altså endnu et eksempel på en EU-baseret aftale, der er i arbejdsgivernes interesse og skader alle os, der plages af øget arbejdspress på arbejdspladserne.

Stem NEJ i september.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 15.30-17.30

Særligt tilbud til unge fattigrøve på SU og andre med lave indkomster:

KOMMUNISTISK POLITIK for kun 100 kr. pr. år

Ved betaling af 100 kr i en af Oktobers butikker får du et 'KP selvhenterbevis 2005'. Så kan du hente bladet i butikkerne

- hver 14. dag resten af året

Klassekamp og LO's visioner

Da Pelle Erobreren kom til København, skildret så smukt af Martin Andersen Nexø i hans roman over fire bind, kastede han sig ind i den faglige organisering af de laveste lag. Det foregik til fods fra den ene ende til den anden af datidens København – uden diæter eller dækkede rejseomkostninger. Det umiddelbare og nødvendige formål var organisering af arbejderklassen, hvilket omtrent senere lykkedes til fulde, men hans bedste ven Morten "hin Røde" krævede svar på dybere spørgsmål. Hvordan stod det til med perspektiverne og endemålet med organiseringen? Hvilken rolle skulle den organiserede fagbevægelse spille?

Den gode og meget populære Pelle brød sig ikke om spørgsmålene, som han fandt, var uvedkommende eller i bedste fald af sekundær prioritet.

De mange af datidens velmenende Pelle-gutter havde skyklapper på, da de accepterede Hovedaftalen i september 1899, som bandt datidens LO – De Samvirkende Fagforbund – til classesamarbejde. I lige linie herefter fulgte pr. automatik klassesdomstolen Arbejdsretten, Forligsmandsinstitutionen, Fredspligten samt mange andre regler og institutioner, som bandt arbejderklassen på hænder og fødder og gjorde kampbetingelserne nærmest umulige.

I kølvandet fulgte de faglige lederes accept af de herskendes interesser, når det gjaldt nazivenlighed under besættelsen. Det sidste betød blandt andet tvangsudskrivning af arbejdsløse til tyske fabrikker og arbejdslejre.

LO propaganderede for dansk medlemskab af NATO og EF/EU. Daværende LO-formand Thomas Nielsen udtrykte, at Danmarks medlemskab af EF ville få et socialistisk Danmark som konsekvens – til stor moro for den europæiske stor-kapital. Nielsen lovede også, at Økonomisk Demokrati ville vokse ind i socia-

- Uanset Lykketofts hensigter er spørgsmålet om LO's rolle, karakter og visioner yderst relevante.

Svaret og løsningen må udspringe fra et fællesskab blandt de arbejdende og de udstødte. Der er igen behov for Pelle og Morten til opbygning af en revolutionær fagbevægelse.

Faglig kommentar

lismens verden. Det projekt blev kuld-kastet af arbejderklassen.

I dag forbløder den kongelige danske fagbevægelse. Toppen er i vid udstrækning forhadet. Leden ved forbundslederne og deres lovlige eller ulovlige korrupsion er kolossal. Lederne er gennem et århundrede vokset ind i et interessefællesskab med det ypperste borgerskab: Et sandt arbejderaristokrati, der sandt at sige ikke ejer den fjerneste sympati over for de svageste, de udstødte, som i hundredtusindvis står uden for såvel arbejdsmarked som faglig organisering og rettigheder.

LO og forbundslederne varetager heller ikke deres interesser: *De er jo ikke medlemmer!*

Pelle-gutterne fik organiseringen. Mortens spørgsmål endte med svaret: reformisme.

Det er i allerhøjeste grad på sin plads at rejse spørgsmål om LO's rolle, karakter, formål og visioner.

Det sidste har Mogens Lykketoft gjort i sin efterrationalisering oven på valg-

nederlaget. Det netop overståede folketingsvalg var blandt andet karakteriseret ved, at "man købte stemmer". Adgangen til pengetanke gav annoncer og reklamer, som i dag betyder stemmer og mandater. Socialdemokratiet sukker: *Vi manglede fagbevægelsens kapitalstøtte.*

Mogens Lykketoft er godt klar over, at han ikke kan knytte de bånd, som engang bandt fagbevægelse og Socialdemokratiet så tæt sammen, så han kritiserer LO for, at de har tabt deres visioner. Han har ret så langt, at LO's medlemmer langtfra mere blindt følger deres fagforbunds endsige fagforenings anbefalinger ved et folketingsvalg. Tilliden er i al for stor grad sat over styr.

Kritikken har skabt vrede hos fagbosserne:

- Vi fastholder vores stadig stærkere højredrejede reformisme og værner om vores milliardstore pensions- og forbundsformuer, hvilke vi ynder at administrere og ernære os af!

- Desuden passer det os ikke at kritisere vores siddende krigsforbryderregering for andet end ligegyldige småting.

Frank Jensens udtalelser om at vende tilbage til begrebet klassekamp er blevet mødt med måbende forundring. Fagtoppens formandskandidat – Helle Thorning-Schmidt – har på tydeligste vis skudt den illusion ned:

- Nær ingen forhåbninger om, at Socialdemokratiet vil optage interessekonflikter med de herskendes interesser.

Vi kan tilføje, at hun også taler på vegne af arbejderaristokraterne i LO!

Uanset Lykketofts hensigter er spørgsmålet om LO's rolle, karakter og visioner yderst relevante.

Svaret og løsningen må udspringe fra et fællesskab blandt de arbejdende og de udstødte. Der er igen behov for Pelle og Morten til opbygning af en revolutionær fagbevægelse. **FJ**